

Tháng 5, 2014 – Phần 1

ANH LOẠN THỊ RỒI!

*Mâm xôi gác mọi người ngồi chung nệm
Hai đứa ngồi, mình được dịp chung mâm
Anh nhìn em, len lén ngắm duyên ngầm
Em đáp trả bằng nụ cười đẹp nhất.*

*Hạt gác bóng điểm trang đĩa xôi gác
Thêm nụ cười chất phác thật dịu dàng
Chân muốn đi mà hồn mãi trễ tràng
Hồng cam sáng, má nàng hay gác mướt?*

*Đen hạt gác hay đen huyền mắt ướt
Mà anh về cứ thắc mắc tương tư?
Mướt mà như mắt bồ câu hiền từ
Xôi đã thử, người: nụ cười vương mãi!*

SAO LAN KHÔNG VUI GIỮA RỪNG?

*Sao không thèm nghe sóng hát?
Lại thèm nghe gió ngập ngừng?
Sao mắt lệ rừng ướt át
Gặp anh mà em chẳng mừng?*

*Tại sao lòng em lạnh nhạt?
Tại sao em lại đứng đưng
Không ưng, không ừ, không muốn
Sao lan không vui giữa rừng?**

*Tại sao thế này hử Cường?
Á Nghi, 7-5-2014*

Á Nghi, 7-5-2014.

ĐÊM GIAO THỪA BUỒN

Phương Lan

*(Tặng những bà mẹ bị bỏ quên ở
trong Viện dưỡng lão)*

CÓ MỘT NGÀY CHỢT THẤY ĐỜI LÀ MỘNG

(Riêng tặng Trần Bảo Như)

*Có một ngày chợt thấy Ta là mộng
Bóng đối hình hiển hiện lồng đáy sông
Ta là nước ? Hay Ta là bọt sóng ?
Không, vẫn là thân tứ đại giai Không.*

*Có một ngày chợt thấy Người là mộng
Ngồi bên nhau trao đổi chuyện văng vẳng
Chiếc lá rơi, Người và Ta xao động
Đêm, trăng tàn, bóng lạng lẽ xa thân.*

*Có một ngày chợt thấy Tình là mộng.
Ta với Người là huyền ảo phù du
Ơi ! Vết nắng đến rồi đi nhẹ mỏng
Trời sương mù báo hiệu sắp vào thu*

*Có một ngày chợt thấy Đời là mộng
Chiếc lá xanh vừa héo úa ngoài song
Thoáng trăm năm thuyền lênh đênh theo sóng
Được-mất còn... mở hốt độn bong bong.*

*Rồi một ngày lòng không còn vọng động
Cửa vô Môn (*) khép-mở đẩy ta xa
Kỳ diệu quá! không thấy Ta thấy bóng
A !!! Thì ra Ta thoát lưới Ta Bà.*

Kiều Mộng Hà

May 06.2014

() Còn gọi Cửa-không-cửa*

*Có phải con về trong giấc mơ
Khiến mẹ mừng vui mắt lệ mờ
Nhưng đêm chưa tàn, mộng đã vô
Giật mình tỉnh giấc vẫn bơ vơ
Trong ký ức phai mờ
Hình ảnh lũ cháu thơ vẫn hiện
Lòng mẹ quặn đau khi nghĩ đến
Phút cuối cùng vĩnh biệt những
người thân*

*Sao con không tới? dù chỉ một lần
Để mẹ đi khỏi bận tâm ray rứt
Tự lâu rồi mẹ vẫn hằng ao ước
Chiều cuối năm được về mái nhà xưa
Cùng con cháu, mẹ vui đón giao
thừa*

*Một lần thôi cho thoả lòng
mong nhớ*

*Bao năm qua mẹ vẫn ngồi tựa
cửa*

*Chờ mong con, mẹ thắm đếm
từng giờ*

*Tiếng bước chân cũng làm mẹ mừng rồ
Rồi thất vọng, mẹ lại buồn ngẩn ngo
Màn đêm buông càng tăng thêm nỗi
nhớ*

*Hành lang vắng hắt hiu ánh đèn mờ
Chắc con quên những lời hẹn vu
vơ?*

*Nhưng mẹ nhớ năm lòng lời con
hứa*

*Tự nhủ thầm cố chờ thêm chút
nữa*

*Mẹ chờ hoài cho tới giờ phút
cuối*

*Những cơn đau làm tim mẹ buốt nhói
Mẹ rùng mình nhắm mắt tay buông*

BÀI THƠ GỬI MẸ.

Giữa đêm lạnh con giật mình thức giấc.
Nhớ về quê hương nước mắt như mưa.
Nhớ những chiều Đông ngọn cỏ gió đùa,
Mẹ lặn lội trong gió mưa vất vả.
Gần hết cuộc đời quần sờn áo vá.
Chạy ngược chạy xuôi giữa sóng cả cuộc đời.
Chưa bao giờ thấy Mẹ được vui tươi.
Nay nhớ lại, thêm ngậm ngùi thương xót.
Mấy năm qua Mẹ trở về với đất.
Dưới mộ sâu còn mưa đập gió vùi.
Lòng quặn đau, con nức nở khôn nguôi.
5 năm chẵn, năm dài đây lệ.
Ở quê người con ngày đêm mong đợi,
Được trở về thăm lại năm mộ xưa.
Xin cho con gặp trong những giấc mơ.
Được sống lại những giờ bên cạnh Mẹ.
Cho con được cùng hàn huyên kể lễ,
Được Mẹ lau dòng lệ lúc khổ đau.
Cuộc đời con có mơ ước gì đâu.
Nơi xứ lạ con cô liêu lạc lõng.
Những đêm buồn, dưới trời khuya đôi bóng.
Nhìn trời cao con mong ngóng ngày về.
Ở nơi đây con buồn bã lê thê,
Tim lạnh lẽo, 4 bề sương tuyết phủ.
Có gì vui một cuộc đời lữ thứ,
Cánh chim cô xa xứ ngút dặm ngàn.
Con ngồi đây trong giòng lệ chứa chan.
Nhớ Mẹ, nhớ con, thương Anh, thương Chị.
Nhớ tất cả những gì trong quá khứ.
Làm sao ngăn lệ ứa lúc bơ vơ.
Con ngồi đây giữa trời lạnh sương mờ,
Đêm giá buốt, lệ như mưa tuôn chảy.

Hoài Hương

xuôi
Phút lâm chung không có lấy một
người
Tiến đưa mẹ đi về miền chín suối
Trút hơi tàn sau cơn dài hấp hối
Mẹ âm thầm ra đi trong đơn cô
Quanh mình mẹ vẫn chỉ là bóng
tối
Ôi! con cháu mẹ giờ đâu cả rồi?
Phương Lan

Bài Tình Thơ Tháng Năm

Tháng Năm xứ Mỹ có Ngày Của Mẹ
Cô giáo ở trường dạy bé vẽ hoa
Trên cánh thiệp hồng gói lại làm quà
Vẽ tặng Mẹ chúc: “Một ngày vui vẻ”

Tôi lại nhớ quãng đời thời non trẻ
Những ngày xưa khi còn mẹ còn cha
Đã bao lần phạm lỗi với mẹ già
Khi không được những gì mình ước muốn

Tôi nào biết đã gây bao phiền muộn
Làm mẹ tôi nước mắt phải tuôn rơi
Phải bao đêm mất ngủ nghẹn ngào lời
Khi con trẻ không nghe lời dạy bảo

Mẹ chăm sóc gia đình, lo cơm áo
Mẹ chăm lo từng giấc ngủ, miếng ăn
Mẹ nhân từ dạy dỗ lẫn khuyên răn
Đàn con nhỏ sống cuộc đời đạo đức

Mẹ hy sinh tổn hao bao công sức
Khi thấy đàn con nhỏ lớn dần lên
Theo thời gian gánh nặng chất chồng trên
Đôi vai nhỏ người mẹ già ốm yếu

Nay mất Mẹ bây giờ tôi mới hiểu
Thế nào là tình mẫu tử thiêng liêng
Ngôn từ nào định nghĩa chữ Mẹ hiền:
« Là Đức Mẹ, là Quan Âm, thị hiện ? »

Này bạn trẻ, hãy tĩnh tâm lắng tiếng
Hiểu rằng ta chỉ một Mẹ mà thôi!
Tiếc thương chi khi Mẹ đã mất rồi
Thì xin hãy thương Mẹ nhiều lúc sống

Trời dẫu cao, đất biển kia dẫu rộng
Cũng không bằng tình của mẹ thương con
Chỉ khi nào bạn nuôi nấng đàn con
Bạn sẽ hiểu thế nào là Tình Mẹ

Sương Lam

Hạnh Phúc Tuổi Già

Đỗ Dung

Những đêm trăng, bà có thú nhìn lên bầu trời cao để hồn mình chơi vui theo ánh trăng, và những đêm trăng sáng vắng vặc trên nền trời nhưng thắm như thế này, bà lại nhớ ông thật nhiều. Bà nhớ những buổi tối ngồi bên chõngngoài hiên sau nhà, nhấm nháp phong bánh đậu xanh với tách trà sen trong không gian huyền hoặc ngát hương đêm, hương Ngọc Lan lẫn với hương hoa Nhài, hoa Hồng thoang thoảng.

Hôm nay ngày rằm, bà đã mua trái cây và hoa. Sau bữa cơm chiều bà nấu thêm một nồi chè sen để cúng Phật và cúng tổ tiên. Trước khi múc chè ra chén để lên bàn thờ, bà bỏ vào nồi vài bông hoa nhài tươi mới hái, khói bốc lên thơm nhẹ, mùi hoa nhài quyện với mùi hạt sen. Thấp nhang đứng trước bàn thờ chõng trong không gian yên tĩnh của căn nhà vắng lặng, bà thật sự cô đơn. Sang năm nay bà cảm thấy yếu đi nhiều, buổi sáng ngủ dậy người nhức mỏi, uể oải. Tuổi già thật khổ dù bà đã cố giữ gìn sức khỏe, tập thể thao đều đặn và ăn uống thật lành mạnh. Một hôm,

đang lúi húi làm vườn bà choáng váng rồi ngất đi, khi tỉnh dậy bà tự gọi 911 rồi gọi báo cho các con. An, cô con gái sợ quá, tha thiết mời mẹ về ở chung:

- Mẹ ơi, hai cháu lớn rồi, thằng Cu Tý đã lên bảy, bé Cún đã lên năm, sắp đi học Mẫu giáo, mẹ không phải bận rộn với các cháu nhiều, mẹ dọn về ở với chúng con, mẹ nhé. Mẹ ở một mình con không yên tâm đâu, như bữa nay nè, mẹ thấy nguy hiểm không?

Bà không biết thời gian còn lại của mình là bao lâu, một tháng, một năm, năm năm, hay mười năm, hoặc lâu hơn thế nữa. Con gái thương mẹ nhưng còn anh chồng, liệu chúng nó có thể hy sinh những sự riêng tư của gia đình nhỏ để đón bà về. Còn gia đình nhà chồng nó nữa, hai ông bà bên đó cũng già. Chúng không mời cha mẹ chồng mà lại đón mẹ vợ về ở chung thì liệu họ có suy nghĩ, có buồn không.

Đêm thật khuya bà vẫn thao thức, trằn trọc. Ngày ông mới mất bà cũng dự tính thu xếp về ở với các con. Không biết là vô tình hay cố ý, trong lúc trò chuyện tại nhà bà, cô con dâu đã tuyên bố là ở bên này sống chung với cha mẹ già là chuyện khôi hài, gia đình chỉ gồm có cha mẹ và các con, ông bà là khách, đến chơi ít ngày rồi về hay là chỗ để thỉnh thoảng cho chúng gửi con. Chúng nó thân nhiên nói chuyện, cười đùa với nhau, diễu cợt những cảnh chung đụng trong nhà, phê bình hoàn cảnh nhà này, nhà kia khóc dở, mếu dở vì có cha mẹ già ở chung.

Biết ý tuổi trẻ như vậy bà đành lúi thủi trong căn nhà vắng, một mình bà nên nhà càng rộng mênh mông. Hàng ngày bà đi dạo quanh vùng, về nhà đọc sách, xem TV, may vá lật vặt, soạn lại hình ảnh của gia đình, sắp xếp thứ tự dán vào album. Rảnh rỗi bà ra chăm chút mảnh vườn mà ông bà đã bỏ bao công sức trồng trọt, tưới bón. Thỉnh thoảng nhớ các cháu thì bà sang nhà chúng nó chơi hay điện thoại nhắn bố mẹ nó đưa cháu sang cho bà. Cuộc sống của bà tương đối thanh thoi nhưng bước sang năm nay bà thấy yếu đi nhiều và khi đi ngủ hay có những cơn ác mộng, giật mình thảng thốt trong đêm.

Bà gác tay lên trán nghĩ về lời đề nghị của cô con gái, hay là bà thu xếp bán nhà, chia tiền đều cho các con rồi về ở với gia đình nó. Bà nghĩ đến nhà của vợ chồng An, căn nhà có ba phòng vừa vặn cho gia đình hai vợ chồng với hai đứa con. Nếu bà về chiếm hữu một phòng, hai anh em phải dồn vào một phòng, các cháu mỗi ngày mỗi lớn nên cũng bất tiện. Sân sau bố mẹ nó tráng xi măng hết cho các con chơi và cho dễ quét dọn, chỗ nào cho bà trồng cây... Không ổn rồi, bà lại trăn trở... Hay nói chúng nó bán nhà đi, về ở với bà. Căn nhà này ông bà mua đã hơn hai chục năm, không còn nợ nần gì cả. Hai đứa con của bà đã sống và lớn lên ở đây. Trên lầu có ba phòng ngủ và một phòng đọc sách với dãy kệ lớn bao quanh. Dưới nhà có một phòng ngủ rộng với nhà tắm riêng bên trong dành cho khách. Bà sẽ dọn xuống dưới nhà, để phòng ngủ chính và hai phòng trên lầu cho gia đình nó. Ồ nhỉ, như thế có đẹp đẽ và tiện lợi hơn không. Bà suy nghĩ rồi sắp xếp, sắp xếp... mong trời mau sáng để gọi điện thoại bàn với con gái. Cu Tý và bé Cún sẽ ở phòng của Hoà, An ngày xưa, bà sẽ được ôm con bé Cún cả ngày, kèm cu Tý học như đã kèm bác Hòa của nó, bà sẽ dạy Cún may vá, nấu nướng, bà sẽ rủ nó ra vườn hái hoa và hai bà cháu cùng trưng bày phòng khách, phòng ăn. Bà có thì giờ chơi với cháu mà không phải lo đi làm như ngày xưa, có những lúc vì bận rộn công việc bà bỏ bê mẹ nó. Cứ như thế bà chìm dần vào giấc ngủ êm ả, phơi phới mộng đẹp.

Đúng theo như sự mong ước của bà, gia đình An đã dọn về ở chung với mẹ hơn một năm rồi, Huy chồng của An lại khéo tay và chịu khó, chàng đã bắc cho mẹ giàn cây bọc hai bên hông nhà, một bên bà trồng hoa, bông giấy tím đã trèo lên đến nóc, tiếp nối là giàn Tigone với những chùm hoa chúm chím những nụ tím hồng. Phía bên kia là vườn rau, bầu, bí, dưa leo, khổ qua chen chúc leo trên giàn và trái thòng xuống trông thật vui mắt. Dưới đất sát hàng rào, Huy đóng những thùng hình chữ nhật làm bồn cho mẹ trồng rau thơm; mỗi ô một loại, kinh giới, tía tô, húng quế, ngò gai, rau răm, rau dấp, xả, ớt... chẳng thiếu thứ rau thơm, gia vị nào. Vườn sau bà vẫn giữ nguyên, những cây Hồng, Đào, Mơ, Mận đã thành những cây lão, hàng năm ra biết bao nhiêu trái.

Căn nhà vợ chồng An để cho thuê, mỗi tháng thu nhập thêm gần ba ngàn. Ngày mới dọn về An đề nghị đưa mẹ tiền nhà, bà thủng thỉnh nói:

- Vì thương mẹ các con về đây, mẹ rất vui. Nhà mẹ cũng như nhà con, mẹ không còn nợ nhà, các con để dành tiền đó lo cho các cháu.
- Vậy mẹ cho chúng con gửi mẹ tiền chợ.
- Mẹ không nhận trách nhiệm chợ búa cơm nước hàng ngày. Các con có thể mua thêm tủ lạnh để ngoài nhà xe, cất những đồ ăn riêng, khi tiện thì mẹ nấu cả nhà cùng ăn, khi mẹ bận thì các con tự lo lấy.

Tuy nói thế nhưng gần như ngày nào bà cũng nấu sẵn bữa cơm chiều ngon lành, cả nhà quây quần ăn uống vui vẻ. Hơn năm năm sống thui thủi một mình, nhà có tiếng trẻ thơ như ấm áp hẳn lên.

Buổi sáng hai đứa bé ríu rít:

- Thưa bà ngoại con đi học!

Buổi chiều:

- Bà ngoại ơi, con đói bụng!
- Bà vui vẻ hầu cháu.

Và cuối tuần thì:

- Bà ngoại ơi, cho con “ngủ bà”, bà kể chuyện con nghe.

Hai đứa rúc hai bên nghe bà kể chuyện Phạm Công-Cúc Hoa, chuyện Thạch Sanh-Lý Thông, chuyện Thánh Gióng...

Hạnh phúc sao khi nhà có già, có trẻ, có ông bà, cha mẹ, con cái quây quần bên nhau như hình ảnh tuổi thơ của bà ngày xưa... Bà nhớ bà nội, cha mẹ, anh chị em và ông chồng yêu quý của bà thật nhiều.

Những lúc ngồi một mình bên khung cửa sổ nhìn ra vườn sau, bà thầm cảm tạ Trời Phật đưa đến cho bà một giải pháp tốt đẹp. Bà được ở lại căn nhà cũ với bao kỷ niệm, được ôm cháu hít hà. Vợ chồng Huy đỡ tốn kém lại yên tâm đi làm vì các con đi học về có bà săn sóc. Buổi chiều có sẵn bữa cơm ngon lành, bổ dưỡng. Buổi tối vợ chồng con cái có nhiều thì giờ với nhau hơn. Nếu bà dọn về ở với con thì chưa chắc được tốt đẹp như thế vì nhà cha mẹ là nhà của con, nhà của con không phải là nhà của cha mẹ. Tiền bạc dành dụm của bà, bà tiêu xài cho con cháu vì trước sau gì khi bà nhắm mắt xuôi tay cũng của chúng nó mà thôi.

Đỗ Dung

BUỔI CHIỀU CUỐI NĂM

Truyện của **Phương Lan**

Vớt xong chiếc bánh chưng cuối cùng, bà Sang thở ra nhẹ nhàng sung sướng, thế là mọi công việc chuẩn bị đã xong, giờ chỉ còn chờ đợi để đón xuân. Tết năm nay là một cái Tết đặc biệt, các con cháu của bà từ hai tiểu bang khác đều về tụ tập ở đây cả, nên bà muốn tổ chức ăn một cái Tết thật lớn với đầy đủ mọi thủ tục, lễ nghi, đủ các món ăn cổ truyền như hồi còn ở quê nhà. Bà chưng dọn nhà cửa đẹp đẽ, bày bàn thờ cúng trang nghiêm với lư trầm, chân nến, bát nhang, tất cả đều là đồ đồng được đánh sáng bóng, bài vị của tổ tiên và ảnh của ông được bà lau chùi cẩn thận và lộng kiếng mới, mâm ngũ quả và hai bình bông tươi đã được bày biện sẵn sàng, chỉ chờ các con cháu về là bày cỗ cúng... Đặc biệt hơn cả, năm nay bà gói lấy bánh chưng chứ không mua như mọi năm, chả mấy khi các con cháu về đây đủ, bà muốn tạo một không khí đặc biệt ngày Tết để chúng nó hiểu sơ qua về phong tục, tập quán Việt Nam. Mấy hôm trước, bà sai Trung mua về một cành đào và mấy chậu cúc, thược dược và hai chậu quất nặng trĩu những trái, những trái này ra giêng bà sẽ hái để làm mứt, mứt quất bà làm ngon tuyệt. Các món bánh mứt, dưa hành, củ kiệu, măng nấm, cá thu kho riềng, giò thủ, thịt đông v.v.. đều đã chuẩn bị xong xuôi, bây giờ chỉ còn nồi bánh chưng, bà gói tới mười mấy chiếc nên phải nấu ở sau hè mới có chỗ. Bánh đã vớt hết rồi, bà nhắc cái nồi để qua một bên, đổ nước vào bếp, dập tắt củi lửa rồi mới khoan khoan đúng ngẫm công trình của mình, những chiếc bánh chưng vuông vắn, đẹp đẽ xếp thành từng hàng để trên mặt bàn đang bốc hơi nghi ngút, lá dong sau khi luộc vẫn giữ nguyên màu xanh tươi tắn chứ không biến thành màu nâu như lá chuối. Ở Mỹ, lá dong đến là hiếm, phải nhờ người quen mách chỗ mới thừa được một mớ, bánh chưng gói bằng lá dong bao giờ cũng ngon hơn lá chuối, bà đưa tay nắn thử mấy cái và mỉm một nụ cười hài lòng:

- Bánh gói chắc tay, lại nấu tới gần tám tiếng, cam đoan là rền và ngon phải biết!

Bỗng có tiếng chuông cửa reo, biết là giờ này là giờ các cháu đi học về nên bà vội vã rửa tay rồi ra mở cổng, một bọn bốn đứa trẻ chạy ùa vào sân, chúng ôm lấy bà, mỗi đứa nói một câu om xòm như cái chợ:

- Bà nội, bà nội...

- Thưa nội cháu đi học về!

- Nội ơi! bánh chín chưa nội?

- Bà nội! bánh chưng nhỏ của cháu đâu?

Chúng chạy lăng xăng quanh bà, một đứa ôm chân làm bà vướng víu, nhẹ nhàng cúi xuống gỡ nó ra, bà xoa đầu đứa này, nựng má đứa kia, vuốt ve hôn hít từng đứa một rồi mới dịu dàng nói:

- Bà không quên đâu, vào nhà rửa tay đi đã rồi ra đây bà cho!

Phát bánh cho các cháu xong, nhìn chúng nó tranh nhau ríu rít, bà thấy vui vui trong lòng, bắt chọt đứa cháu trai một mình dành tới hai cái, bà bật cười một mình, lẩm bẫm một cách âu yếm:

- Cái thẳng đến là tham ăn, giống y hết bố nó lúc còn nhỏ!

Đứa em nó không có phần, chạy tới giựt không được, khóc thét lên rồi lăn ra đất ăn vạ.

- Sơn! đưa trả cho em không bị đòn bây giờ.

Mẹ chúng vừa khóa xong cửa xe, từ bên ngoài bước vào la con xong quay sang cười với mẹ chồng:

- Cái thằng hư quá, lớn rồi mà không biết nhường em.

- Con nít mà, thôi đừng mắng nó. Bà cũng cười và quay qua lũ nhỏ, bánh còn nhiều lắm, các cháu cứ từ từ ăn, đừng tranh nhau.

- Chắc mẹ mệt rồi, mẹ đi nghỉ đi để con nấu cơm cho. Đứa con dâu nói.

- Không sao cả, mẹ vui nên không cảm thấy mệt, hôm nay con đón các cháu hơi trễ thì phải?

- Tại kẹt xe mẹ ạ, con lo quá, cứ sợ chúng nó chạy loăng quăng ra đường.

- Dặn chúng nó mẹ có đến trễ thì cứ chờ ở bên trong cổng trường. Bà gật gù nói tiếp, có phải kẹt xe là vì chiều cuối năm không con?

- Không, mẹ à! Đứa con dâu cười, kẹt xe là vì một tai nạn nhỏ chứ không phải vì chiều cuối năm, Tết là tết của mình thôi, người Mỹ họ đâu có tham dự.

- Ờ nhỉ, mẹ quên. Bà cũng cười, cứ tưởng như hồi còn ở bên nhà, giờ này xe cộ đông lắm, người ta vội về nhà để còn lo làm cỗ cúng giao thừa.

- Nhà con ra phi trường đón gia đình chú Ba và cô Út phải không mẹ?

- Ừ, đi từ trưa đến giờ, chắc cũng sắp về.

- Năm nay nhà mình vui lắm, đã lâu rồi chưa gặp, không biết dạo này mấy đứa nhỏ thay đổi ra sao?

- Ừ, trẻ con lớn mau như thổi, mỗi năm trông mỗi khác. À này! con đã thu xếp chỗ ở cho hai gia đình về ăn Tết chưa?

- Rồi, mẹ ạ! Nhà con nói mấy đứa nhỏ sẽ ở chung phòng với vợ chồng con, nhường hai phòng ngủ cho gia đình chú Ba và cô Út.

- Được vậy thì tốt lắm, chịu khó ở chật lại một tí cho vui cửa vui nhà, chả mấy khi có dịp anh em, mẹ con, bà cháu lại gặp nhau, chúng nó chỉ ở chơi có một tuần rồi lại phải về để đi làm. Trung có xin nghỉ phép được không con?

- Có mẹ ạ, nhà con được nghỉ tới mười ngày, còn con cũng xin nghỉ một tuần, bắt đầu từ ngày mai.

- Thế trẻ con có được nghỉ không?

- Thật ra thì trường học không có nghỉ, nhưng con đã xin với cô giáo cho các cháu nghỉ ba ngày vì là ngày Tết, cũng may họ thông cảm. Hai ngày sau đó là thứ bảy và chủ nhật, tổng cộng cũng được năm ngày.

- Vậy cũng được rồi.

Tới đây thì có tiếng xe ngừng ngay trước cửa nhà, bà nhìn ra, đúng là xe của Trung. Tim bà đập rộn lên vừa hồi hộp vừa sung sướng khi nhìn thấy mọi người từ trên xe van bước xuống. Bà đếm đủ cả : hai con, một dâu, một rể, ba đứa cháu nội, ngoại với Trung nữa là tám, mỉm cười vui vẻ, bà hấp tấp chạy ra mở cổng...

Bỗng xoảng một cái, tiếng một đồ vật nặng bằng kim khí rơi xuống đất khiến bà giật mình mở choàng mắt, tỉnh hẳn ngủ. Thì ra vừa rồi chỉ là một giấc mơ, tiếng người khán hộ đưa bà về thực tại:

- Xin lỗi đã làm cụ giật mình.

Nụ cười chưa tắt hẳn trên môi, bà nhìn cô khán hộ đang cúi xuống lượm cái khay nhôm vừa đánh rơi với cặp mắt khó chịu, phải chi cô ta đừng vô ý như thế thì giấc mơ tuyệt vời của bà còn kéo dài thêm một lúc lâu nữa. Bây giờ thì bà sẽ chẳng bao giờ còn được nhìn thấy nữa cảnh các cháu xúm xít quanh bà, cảnh dâu, con hiếu thảo với bà, những cảnh chỉ có trong mơ... Tiếc quá, lẽ ra cô ta không nên vô đây làm rộn trong lúc bà đang nằm ngủ, bây giờ thì hỏng cả rồi, tất cả khung cảnh gia đình đầm ấm đều đã tan biến hết...

- Cụ ơi! sao chẳng chịu ăn uống gì cả? cụ bỏ cơm bữa nay là bữa thứ ba rồi đó, phải cố mà ăn thì mới khoẻ được chứ. Hay cụ chê đồ ăn không ngon? nếu vậy, cụ ráng uống ly sữa hay ăn một tí súp nóng cho lại sức nhé?

- Tôi không muốn ăn, chỉ muốn ngủ.

Nói xong, bà quay mặt vào tường, nhắm mắt lại, cố mơ tiếp giấc mơ hồi nãy, nhưng không thể được, bà thở dài lắng nghe cuộc đối thoại giữa người khán hộ và bà cụ nằm ở giường kể bên:

- Cô ơi! hôm nay thứ mấy rồi? Ở trong này tôi chẳng còn nhớ ngày tháng gì cả.

- Thứ ba cụ ạ, hôm nay là 30 Tết đấy!

- Thì ra đã quá ngày các con tôi vào thăm tôi rồi ư? chắc chúng nó bận rồi lại quên mất. Tôi buồn quá, con cái đều là đồ bất hiếu, coi cha mẹ già như đồng giẻ rách, đem bỏ vào nhà dưỡng lão, chẳng thèm ngó ngàng gì tới nữa...

- Thôi cụ ơi! đừng than lắm thế, các ông bà ấy bận không săn sóc cụ được thì giao cho chúng tôi. Để gì được vào ở đây? tốn kém lắm chứ bộ thí sao? ở đây có kẻ hầu người hạ, cơm bưng nước rót đưa tới tận miệng, sướng thế còn than nỗi gì?

- Cô không biết nỗi đau tinh thần của chúng tôi, chúng tôi nhớ con, nhớ cháu, chúng tôi thèm một không khí gia đình ấm cúng. Những đòi hỏi đó có gì quá đáng đâu? những người già chẳng mong gì hơn là được sống với con cháu.

- Nhưng cụ già yếu rồi, ai sẽ săn sóc cụ?

- Chúng nó phải săn sóc tôi chứ! Thế khi xưa ai đã săn sóc chúng nó khi còn nhỏ? đâu phải đẻ ra thối phù một cái là thành người lớn? Được nên vai nên vóc như ngày nay là nhờ công ơn của cha mẹ, tôi đã vất vả vì chúng cho đến khi chúng khôn lớn. Một mẹ nuôi năm con thì được, năm con lại không nuôi nổi một mẹ à? Đồ bất hiếu! chúng nó không nghĩ đến công lao của tôi đã nuôi dưỡng chúng nên người. Ai cũng bảo tôi có phước, năm đứa con thì hai đứa là bác sĩ, một đứa là dược sĩ, một đứa là luật sư, còn

đứa kia mở ba, bốn tiệm ăn. Đứa nào cũng nhà cao cửa rộng, đứa nào cũng giàu có nhưng coi mẹ không bằng con chó nhà chúng nó. Con chó đau ốm thì chúng nó thương xót, vuốt ve, an ủi và đưa đi bác sĩ, mẹ già đau ốm, chúng quăng vào viện dưỡng lão, phủ tay cho rằng xong bổn phận.

- Chắc các con cụ nghĩ rằng cụ không đem đến cho họ những phút vui tươi thoải mái như với con chó.

- Tôi đâu có biết làm trò như con chó để làm cho các ông bà ấy vui? Chắc vì thế nên họ quý chó hơn mẹ.

Người khán hộ phì cười:

- Cụ ví thế sao được, người là người mà chó là chó chứ? Chó già, người ta put to sleep...

- Còn tôi, nếu chúng nó " put " được tôi " to sleep " mà không bị tội thì chúng đã làm rồi, chẳng qua chúng nó sợ ở tù. Cha tiên nhân bố cái lũ vô ơn, đồ ăn cháo đá bát!

Cô khán hộ nhăn mặt, ngập ngừng một lúc rồi mới lấy giọng nhẹ nhàng khuyên nhủ:

- Chỗ đồng hương cháu nói thật, cụ chửi bới vừa thôi, coi chừng người ta nói cụ mắc bệnh tâm thần, đưa vào nhà thương điên thì lại khổ. Cụ không nhớ cách đây mới có vài tuần, " ông già gân " bị người ta chở đi nhà thương điên đó sao?

" Ông già gân " là biệt danh người ta đặt cho một ông già có cô vợ trẻ chỉ đáng tuổi con cháu, ông bị vợ đưa vào nhà dưỡng lão sau khi cuỗm hết nhà cửa, tiền bạc bỏ đi theo một anh chàng trẻ tuổi đồng trang lứa. Phút chốc bỗng mất hết, trở thành trắng tay, ông vừa tiếc của vừa căm giận người vợ bội bạc, người vợ mà ông đã từng mê say, và đã tốn công, tốn của về tận Việt nam để cưới và đem qua Mỹ, sau mới có ba năm đã trở mặt, ông đập phá đồ đạc và luôn miệng chửi bới suốt ngày. Một lần ông lén về nhà bóp cổ cô vợ trẻ đến gần tắc thở, may không chết, nhưng sau vụ đó người ta chuyển ông đi bệnh viện tâm thần, ở luôn trong đó cho đến mãn đời. Bà Tám rùng mình, chết bà không sợ, nhưng phải ở chung với những người điên thì bà sợ lắm, bà có vẻ hơi chùn, nhưng còn cố chống chế:

- Người ta giết người thì mới sợ tội, còn tôi... Mà ai dám bảo là tôi điên? cô hả? đi mà báo cáo, tôi thách cả nhà nhà cô đấy!

- Cháu đâu dám, sợ là sợ các con cụ kìa. Gởi cha mẹ già vào viện dưỡng lão là chuyện rất thường ở bên Mỹ, có gì đâu mà bảo là bất hiểu?

- Chúng nó bắt chước Mỹ, nhưng Mỹ khác, mình khác chứ? Mỹ mười tám tuổi là bị cha mẹ tống ra khỏi nhà không nuôi nữa, nên cha mẹ già các con cũng để mặc cho tự lo lấy. Đàng này tôi nuôi chúng nó đến ngoài ba mươi tuổi, lại còn lo dựng vợ gả chồng...

- Nữa, cụ lại dở điệp khúc cũ ra rồi! Cô khán hộ ngắt lời, thôi cụ ơi cháu không có thì giờ nghe cụ kể đâu, cụ đã kể lể nhiều quá rồi nghe đến chán cả tai. Các cụ có khổ cách mấy cũng còn đỡ hơn bọn cháu phải làm mưa mặt mới có miếng ăn, cực hơn thân trâu bò.

- Mấy người có tuổi trẻ là sướng rồi mà không biết đấy, cực cách mấy cũng còn sướng lũ người già chúng tôi ở đây, sống chỉ để đợi chết, những chuỗi ngày còn lại sao mà vô vị...

- Cụ nào cũng than như thế, nhàm quá! Các cụ không chịu hiểu rằng sống lâu rồi thì phải chết chứ? Có ai mà sống đời? Khổ nổi trước khi chết, các cụ hành chúng tôi thế thảm, cụ tưởng rằng việc săn sóc cho các cụ là sướng lắm hả?

- Tôi có bảo là sướng đâu? tôi chỉ muốn kể tâm sự của tôi, cô không muốn nghe thì thôi, việc gì mà phải làm lời? Không có bọn tôi, mấy người tìm đâu ra việc làm? lại không đói nhăn răng ra à? Đừng có mà làm bộ!

- Thôi được, chịu thua cụ. Cô ta cười không có vẻ gì giận cả, đúng vậy, chẳng thà cực như trâu mà có miếng ăn còn hơn là nằm nhà chết đói. Bây giờ không nói chuyện đó nữa, qua chuyện khác cụ nhé? cụ uống hai viên thuốc này đi rồi có muốn ăn gì thêm thì nói đi trước khi cháu ra khỏi đây.

- Tôi không muốn ăn gì cả, thức ăn như chó mửa, nuốt sao vô mà cứ ép người ta ăn hoài? Tôi chỉ muốn nhờ cô thay dùm cái khăn trải giường, tôi lỡ đánh đổ cái xô nước tiểu, khai quá...

- Khăn giường thứ sáu mới thay, mỗi tuần chỉ thay một lần. Ở đây cái gì cũng phải làm theo thời khóa biểu, người đâu có đủ để có thể làm tất cả mọi việc các cụ sai bảo? Thôi cụ đi nghỉ đi, cháu phải qua phòng khác.

Người khán hộ ra khỏi phòng, bà Sang quay qua an ủi người bạn già:

- Thôi bà chịu khó lấy cái khăn tắm che lên chỗ dơ nằm đỡ, rồi xin cái khăn khác, khăn tắm chắc họ không nỡ từ chối.

- Chẳng còn cách nào hơn, chúng mình ở đây đâu có khác gì những con vật?

Bà Sang mỉm cười chua chát, những người ở đây đều là những người bị con cháu bỏ rơi, họ vào đây để mà chờ chết. Nhưng họ không chết ngay, có người sống lâu tới mức có đủ thời gian để những người chung quanh nhận ra những cá tánh đặc biệt của họ mà đặt cho một biệt danh, thí dụ biệt danh của bà Tám đây là " bà khó tính ", cũng như bà có biệt danh là " người trầm lặng ".

" Bà khó tính " và " người trầm lặng " sống chung trong một phòng đã sáu, bảy năm qua nhưng chẳng bao giờ xảy ra chuyện xích mích nào cả, hoàn cảnh tương tự khiến họ cảm thấy gần gũi và thương nhau hơn. Bà Tám thích kể chuyện gia đình, bà Sang lắng nghe tâm sự của bạn để ngậm ngùi cho bạn cũng như cho chính mình.

Ở đây có một ông nhạc sĩ tên tuổi, nghe đâu hồi xưa là một giáo sư dạy nhạc, tầm tiếng một thời, năm nay ông đã tám mươi tuổi nhưng còn minh mẫn, và cũng trầm lặng, ít nói. Ông thường dậy sớm dạo đàn vào những buổi sáng tinh mơ lúc mọi người còn đang say ngủ, ông âm thầm ra ngồi đàn một mình, rõ ràng là ông dạo đàn không phải để mọi người nghe, mà để cho chính ông, như là một thói quen để nhớ lại quá khứ, cái quá khứ mà tiếng đàn đã gắn liền gần như suốt cả cuộc đời của ông. Viện dưỡng lão nào cũng có một cây đàn dương cầm, nhưng chẳng ai đụng đến, trừ ông nhạc sĩ nọ, ông không biết rằng ông có một thính giả trung thành là bà Sang. Từ khi khám phá ra sự có mặt của ông ở đây, bà không bỏ qua một buổi dạo đàn nào của ông cả. Sáng sớm tinh sương, bà len lén ra khỏi phòng, đến phòng sinh hoạt, đứng trong một xó tối lắng nghe vớ tất cả vẻ say mê, khi ông ngưng đàn, bà lại lặng lẽ ra khỏi phòng, về giường nằm lại. Những hôm ông nhạc sĩ mệt không dạo đàn được, bà nghe như thiếu thốn một cái gì, bà nhớ lại thời còn son trẻ, bà đã say mê âm nhạc, đã chịu khó học đàn và bà đàn cũng khá hay, nhưng bây giờ về già, bệnh đau khớp khiến bà không thể sử dụng được các ngón tay.

Ở đây cũng có một người nghệ sĩ cải lương nhưng đã qua đời năm ngoái, thọ bảy mươi sáu tuổi. Ở đây cũng có một ông tướng, ông tướng hết thời, không còn binh lính dưới quyền. Nhớ thời vàng son, ông

tướng ngồi trên xe lăn vẽ bản đồ hành quân, đo toạ độ, ghi chấm các điểm đóng quân, ông vẽ rồi lại xoá, xoá rồi lại vẽ, đôi khi cao hứng, ông đứng thẳng người lên hò hét như đang ra lệnh ngoài mặt trận.

Ở đây cũng có những ông bộ trưởng, những ông văn sĩ, giáo sư, các bà mệnh phụ, các bà buôn bán, các bà nội trợ... đủ mọi hạng người, đủ mọi tầng lớp xã hội, vào đây là cá mè một lứa, ai cũng như ai, sắp hàng chờ chết... Trước cái chết, mọi người đều bình đẳng như nhau, không phân biệt giai cấp, giàu nghèo, chỉ phân biệt theo tình trạng sức khỏe, có người trông vẫn khỏe mạnh như người bình thường, có người đi phải chống gậy hoặc ngồi xe lăn, có kẻ nằm liệt trên giường, tiêu tiểu không kiểm soát được nên phải đeo tã như trẻ con, đa số đều tỉnh táo, vài người đã lú lẫn... Họ thương nhau lắm, coi nhau như những người trong gia đình, một người ra đi, những người còn lại đều để tang và buồn rầu tự hỏi không biết bao giờ sẽ đến lượt mình? Tương lai chỉ là cái chết nên họ sợ không dám nghĩ đến, họ chỉ nhớ đến quá khứ. Ôi quá khứ! quá khứ nào mà chẳng đẹp? nhất là đối với những người già, những người già chỉ sống với quá khứ.

Bà Sang thở dài, biết rằng không thể ngủ lại được nữa, bà mệt nhọc ngồi dậy, chống tay vào thành giường đứng lên, cố gắng lê bước đến bên cửa sổ và ngồi xuống, nơi đây lúc nào cũng có sẵn hai cái ghế có tựa lưng, nhưng chỉ có một mình bà ngồi. Đây là nơi ưng ý nhất của bà, từ khi sức khỏe suy sụp, đi đứng run rẩy, bà ít khi ra ngoài, để giải khuây, bà hay ra ngồi bên cửa sổ, bà ngồi cả mấy tiếng, ngó xuống vườn hoa ở phía dưới và xa hơn nữa là vùng phụ cận có một con đường nhỏ xe cộ qua lại không đông lắm, hai bên đường là nhà cửa, cây cối. Tuy khung cửa nhỏ hẹp và tầm nhìn có giới hạn, nhưng được nhìn thế giới bên ngoài bà cũng thấy thoải mái hơn là cứ nằm hoai trên giường để chỉ nhìn có bốn bức tường, người bạn già đau yếu nằm kề bên và bóng dáng áo xanh của những người khản hộ đi qua đi lại.

Mấy năm trước, hồi mới nhập viện, bà chưa yếu lắm, vẫn đi lại nhanh nhẹn một mình, bà ra vườn hoa đi dạo, ra phòng đọc sách đọc báo, xem truyền hình, tham gia các sinh hoạt của viện và nói chuyện với những người bạn mới nên không cảm thấy buồn nản lắm. Nhưng mấy lúc gần đây, sức khỏe suy kém, bà thấy mệt mỏi, ăn không ngon và xuống cân từ từ. Mỗi buổi chiều bà lại gầy gầy sốt, những cơn sốt nhẹ chỉ làm bà hơi vắng vất khó chịu, người bà hâm hấp nóng và ướt rịn mồ hôi, bà uống đủ loại thuốc cảm nhưng không công hiệu, thuốc tây nóng hay sao mà mỗi bà cứ bị chảy máu, chảy tí ti thôi nên bà không sợ, nhưng bà ngưng uống thuốc cảm rồi mà thỉnh thoảng máu vẫn chảy. Thôi mặc kệ, người già cũng như chiếc xe cũ không hư bộ phận này cũng hư bộ phận khác, bà chẳng thèm khai bệnh, để làm gì chứ? bà đâu có muốn sống lâu trong hoàn cảnh này. Ở đây chẳng ai cầu được sống lâu cả, họ chỉ cầu nguyện sao cho được chết một cách nhẹ nhàng êm ái, không đau đớn, đó là ước nguyện duy nhất của các cụ già ở đây. Vô phước cho ai phải sống dây dưa qua nhiều năm tháng lắt lắt trên giường bệnh. Mỗi khi có một người nằm xuống, những người còn lại ngậm ngùi thương tiếc nhưng mừng dùm cho bạn đã thoát khỏi kiếp đời đau khổ.

Bà Sang nghe trong người đang thay đổi, một cái thay đổi lạ lắm, người bà ốm teo, da bà xanh lợt, bà hay mệt nên thường nằm lơ mơ trên giường nhiều hơn là đi lại, những lúc tỉnh táo, bà hay ra ngồi bên cửa sổ. Buổi trưa hôm nay trời không có nắng, bầu trời màu xám u buồn, phía xa xa, đỉnh ngọn núi phủ đầy tuyết trắng xóa, bây giờ đang là mùa đông, những hàng cây maple hai bên đường đã rụng hết lá chỉ còn trơ cành khẳng khiu, cây đào trồng trong sân viện đơm đầy nụ, lác đác vài nụ đã hé nở.

Sắp Tết rồi, ở đây không có lịch ta nên chẳng ai nhớ ngày tháng, nhưng người ta vẫn cảm thấy qua thời tiết là mùa đông sắp tàn và mùa xuân đang quanh quẩn, rất gần...

Trong viện dưỡng lão, người ta cũng sửa soạn để đón xuân, một cành đào lớn được ban giám đốc viện cho chặt ở ngoài vườn đem vào cắm trong một cái lọ lục bình lớn chưng ngay giữa phòng sinh hoạt của

viện. Bánh chưng, dưa hành, mứt kẹo của những người thăm viếng được bày cả ở trên một cái bàn lớn để mọi người cùng ăn chung, những bàn cờ tướng, bầu cua cá cọp, tam cúc, những cỗ bắt v...v ... tất cả đều sẵn sàng. Ông nhạc sĩ cũng tham gia bằng cách đàn cho mọi người nghe những bản nhạc xuân. Tiếng đàn khơi dậy một quá khứ tươi đẹp những mùa xuân trên quê hương, tiếng đàn gợi bao nhiêu niềm nhớ, nhớ nhà, nhớ quê, nhớ gia đình, nhớ tiệc tuổi thanh xuân... Thành ra tuy là nhạc vui nhưng người nghe đều nghẹn ngào, rưng rưng, ông nhạc sĩ tuy già nhưng tiếng đàn còn điều luyện lắm, giáo sư âm nhạc quả cũng có khác. Cái lạnh se da làm mọi người cùng cảm thấy nao nao, chiều cuối năm có cái buồn đặc biệt của một năm sắp tàn, một cái buồn man mác. Nơi đất khách, những người tha hương không khỏi chạnh lòng nhớ tới quê nhà giờ này đang đi đùng tiếng pháo, đèn thắp sáng chưng, bàn thờ khói nhang nghi ngút, cả nước tung bừng sửa soạn đón giao thừa. Ở đây sao tẻ lạnh quá chừng, buổi chiều cuối năm ở viện dưỡng lão lại càng thê lương hơn nữa, một chiều cuối năm không xum họp, con cháu không ở quanh mình, không bàn thờ, không người thân thích, ai ở trong viện dưỡng lão mới thấy thấm thía nỗi buồn cô quạnh. Lại một năm nữa sắp tàn, người ta tiến gần đến cái chết hơn một chút nữa, cái chết đang chờ đợi ở cuối đường, còn được bao nhiêu mùa xuân nữa? những mùa xuân không đợi nhưng vẫn cứ đến rồi đi như một qui luật của tạo hoá.

Bà Sang rơi lệ, ông mất đi vào một buổi chiều cuối đông nên mỗi lần Tết sắp đến, bà lại buồn ray rứt, nhớ khi xưa ông vẫn thường nói:

- Khi các con khôn lớn không cần đến cha mẹ nữa, bà với tôi sẽ về lại quê hương, chúng ta sẽ mua một căn nhà nhỏ có vườn cây ăn trái ở một vùng quê yên tĩnh để hưởng thú điền viên.

Hai ông bà xa quê đã mấy chục năm, dạo đó cả hai đều là sinh viên đi du học, họ gặp nhau, yêu nhau và kết thành vợ chồng, ba đứa con theo nhau ra đời: hai trai, một gái.

Thật ra ông bà còn có thêm một đứa con nữa, nhưng đứa bé gái xấu số đó đã bị chết ngay từ lúc mới lọt lòng mẹ. Cái gia đình năm người ấy nổi trôi trên nước Mỹ, sau cùng họ chọn vùng California nắng ấm để làm nơi định cư. Sau bao nhiêu gian nan vất vả cố gắng nuôi con ăn học, hai ông bà vui mừng vì các con đều nên danh nên phận cả. Trung lập gia đình trước tiên, đám cưới xong, hai vợ chồng nó dọn nhà đi Loma Linda, một tỉnh nhỏ ở miền nam Cali nơi đó Trung làm bác sĩ trong một bệnh viện nổi tiếng thành công trong các vụ ghép các cơ quan như gan, thận, và thay van tim. Hai năm sau đến lượt Hiếu lấy vợ, hai vợ chồng cũng dọn ra riêng, lần này đi tận tiểu bang Colorado nơi Hiếu vừa xin được một chân kỹ sư hàng không. Sau chót là Anh Thư, đứa con gái út đi lấy chồng, chồng nó là người Mỹ làm trong một ngân hàng quốc tế. Thư khăn gói theo chồng đến New York là nơi có các trung tâm thương mại lớn nhất thế giới, tiện cho công việc làm ăn của cả hai vợ chồng.

Thế là cái gia đình năm người ấy nay tứ tán mỗi người một phương, ít khi có dịp tụ họp đông đủ. Ông bà vẫn ở lại căn nhà nhỏ ở Santa Ana, không muốn làm gánh nặng cho đứa con nào cả, và lại đây mới là lúc thực hiện " giấc mơ hồi hương " như chương trình ông bà vẫn dự tính. Thu xếp xong công việc, ông bà đăng bảng bán nhà để sửa soạn về quê. Trung bấy giờ đã có ba con, vợ lại đang có bầu đứa thứ tư, Trung gọi điện thoại ngỏ ý mời bố mẹ về ở chung để trông cháu cho hai vợ chồng nó đi làm.

- Thôi cũng được. Ông cười, nói với bà, không hưởng thú điền viên thì chúng ta vui với con, với cháu.

Bà vui vẻ đồng ý liền, được sống với con, với cháu cũng là niềm vui của các bậc cha mẹ khi tuổi đã xế chiều, ông bà không ngại tuổi tác đã cao, cố đem sức già ra để giúp cho con cháu. Mấy đứa cháu quấn quít, ông bà thấy rất vui, trẻ con dễ thương chi lạ, ông bà yêu cháu lắm, chúng nó đứa nào cũng giống bố, chỉ cần nhìn những đôi mắt nai tơ, chỉ cần nghe những lời thỏ thẻ ngây thơ của các cháu là bao nhiêu mệt nhọc đều tan biến hết, trẻ thơ quả là thiên thần của hạnh phúc. Đến lượt vợ Hiếu sanh con trai đầu lòng, bà lại khăn gói đi Colorado để tiếp tay với vợ chồng nó săn sóc thằng cu Tí.

- Con mẹ nó đến là khờ dại. Bà nói một cách âu yếm, ai lại mới sanh xong đã tắm nước lạnh, lại chẳng chịu kiêng cử gì cả cái gì cũng ăn bừa đi, mai một về già sinh bệnh mới khổ. Nói của đáng tội, có ai đâu mà chỉ bảo và cũng chẳng ai nấu nướng gì cho nó ăn cả, thật tội nghiệp!

Thế là bà lại lui cui nấu ăn cho con dâu, nấu nướng theo kiểu của bà mà bà tin rằng rất tốt cho người đẻ: gà ác tiềm thuốc bắc, cháo đậu xanh, chân giò hầm gạo nếp...

Sau cùng, cô gái út cần thai, nó hôi cơm tanh cá, nuốt không nổi đồ ăn Mỹ nên người gầy vố vàng. Thương con, bà lặn lội đi New York để lo cơm nước cho nó, ông thì ở nhà lo cho đám con của Trung, đưa đón các cháu đi học. Bà ở với Thư chờ cho nó sanh xong mẹ tròn con vuông, cứng cáp rồi mới trở về với ông. Hai ông bà " nghỉ hè " được có vài tháng thì Trung lại điện thoại nói các cháu nhớ ông bà, thằng bé út mới có vài tháng cứ khóc hoài khiến vợ chồng nó không ăn ngủ gì được, thế là ông bà lại khăn gói lên đường. Ông bà như con thoi, hết ở với đứa này ít lâu lại đến đứa khác, nơi nào cần thì ông bà tới, giúp cho con cho cháu, ông bà chẳng bao giờ ngại tốn công sức cũng chẳng quản chi mệt nhọc.

Cuộc đời nếu cứ xuôi chèo mát mái như thế thì đâu có gì đáng nói, đàng này đang yên vui thì trời bỗng giáng xuống một tai họa. Một buổi sáng mùa đông, trên xa lộ vắng, chiếc xe cũ ông đang lái bỗng bị vắng mất một bánh xe, chiếc xe mất thăng bằng, lạng qua một bên. Hốt hoảng, ông vội vã đạp thắng và bẻ tay lái cho xe tấp vô lề nhưng không kịp, lỡ trốn ông băng qua hai, ba lane và đâm ngay vào cây cột đèn phía trước mặt, đầu xe thun lại, bẹp rúm và ông nằm gục ngay trên tay lái, người ta phải cắt mui xe mới lôi được ông ra. Mới thoát đầu, trông ông không có vẻ gì là bị thương nặng cả, ngoại trừ mấy vết cắt nhỏ ở trên mặt do mảnh kính bể văng trúng, ông không bị thêm một vết thương nào nữa cả, cả người ông vẫn nguyên vẹn không bị bầm tím hoặc trầy sát chi hết, nhưng ông chết trong nhà thương một giờ sau đó vì bị nội thương trầm trọng. XRay cho thấy xương sọ của ông bị tách rời khỏi cột sống do sức va chạm quá mạnh. Ông ra đi không một lời từ biệt, cái chết của ông khiến bà bị khủng hoảng thần kinh một thời gian. Tang ma cho ông xong, bà ốm liệt giường hơn một tháng mới khỏi. Tuy hết bệnh, nhưng bà yếu đi nhiều, trông bà hom hem và già xòm hẩm đi. Mọi việc bắt đầu thay đổi từ đó, bà trở nên trầm lặng, ít nói, mặt mũi lúc nào cũng ủ rũ, héo hắt. Bà không còn đủ sức để làm được việc gì dù nhẹ, nói chi đến việc nấu ăn và trông cháu. Bà nhớ ông nên ra ngăn vào ngõ, bác sĩ nói bà bị bệnh " depression " , con dâu không cho phép bà lại gần mấy đứa cháu, sợ bà nổi điên bắt tử, bóp cổ mấy đứa nhỏ !?!

Trung phải săn sóc cho mẹ mấy tháng liền đã thấm mệt, cộng thêm công ăn việc làm khó khăn, con cái quấy khóc không ngủ được nên trở thành cau có, gắt gỏng. Con ruột đã thế, nói chi đến con dâu? cuộc sống chung không còn hoà thuận như xưa, trong gia đình đã bắt đầu có những tiếng bắc, tiếng chì, nói cạnh nói khóe, nhiec móc... Chỉ có lũ cháu là vẫn thương bà, nhưng chúng còn nhỏ quá không thể bênh vực bà được. Sau cùng, hai vợ chồng Trung tìm cách đẩy bà cho Hiếu, rồi cho cô Út. Ở đâu cũng bị đối xử tương tự, các con bà quá bận rộn với cuộc sống, không ai muốn phải gánh thêm một gánh nặng là nuôi mẹ già bây giờ đã trở nên vô dụng. Ôi sao chẳng ai nhớ đến công ơn dưỡng dục sinh thành? sao chẳng ai nghĩ đến người mẹ đã tận tụy hy sinh cả đời để nuôi nấng, chăm lo săn sóc các con không chỉ những lúc còn nhỏ mà ngay cả khi đã khôn lớn? Khi nào các con cần tới bà thì bà giúp ngay không bao giờ từ chối, bây giờ là lúc bà cần đến các con thì đứa nào cũng muốn trốn tránh trách nhiệm.

Ôi bà Sang tội nghiệp! bà bây giờ cũng giống như trái chanh khô héo vì đã bị vắt hết nước, chỉ còn cái vỏ xấu xí người ta muốn quăng đi cho rảnh mắt. Bà sống cô đơn trong sự lạnh nhạt của con cái cho tới một ngày buồn quá, bà đi lang thang và quên mất đường về, cảnh sát tìm ra bà và đưa về cho Trung. Ba đứa con họp nhau lại và quyết định đưa mẹ vào viện dưỡng lão. Mới đầu bà không chịu và ứa nước mắt, khóc:

- Mẹ chưa mất trí nhớ đâu, mẹ chỉ buồn vì nhớ bố. Các con nên an ủi mẹ, chưa bao giờ mẹ thấy cô đơn như lúc này, mẹ cần các con các cháu, mẹ không muốn sống ở một nơi toàn là những người xa lạ, mẹ không muốn vào viện dưỡng lão.

Nhưng cả Trung và Hiếu đều nói:

- Mẹ cần người trông nom, mà chúng con đâu có thể bỏ việc để ở nhà săn sóc mẹ được?

Thư cũng nói:

- Chồng con là người Mỹ, không có tục lệ ở chung với cha mẹ khi đã trưởng thành, chắc chắn Mike sẽ phản đối không bằng lòng cho mẹ ở đâu.

Đứa nào cũng có lý do để từ chối, bà đành thở dài cam chịu số phận, có còn con đường nào khác đâu? Các con đón bà về nhà mỗi tuần một lần, ở chơi từ sáng đến chiều rồi lại đưa vào, bà thấy thế cũng được an ủi phần nào, cả tuần bà chỉ mong đợi đến ngày được đón về nhà, bà thương các cháu lắm, chỉ cần được trông thấy chúng nó là bà đã có cảm giác sung sướng ấm êm trong lòng.

Nhưng cái hạnh phúc nhỏ nhoi đó cũng không kéo dài được bao lâu, những cuộc viếng thăm cứ từ từ thưa dần rồi ngưng hẳn. Bà mỗi morn đợi mong... Ngày "mother day" bà hy vọng thế nào cũng được về nhà, nhưng Trung gọi điện thoại nói là phải trực gác ở bệnh viện nên không tới đón được, Hiếu và Thư thì gửi cho bà một hộp chocolat và một bó hoa hồng thật đẹp. Bà đâu có cần hoa? cũng chẳng muốn ăn kẹo, nhưng thôi được, chúng nó cũng có lòng, còn nhớ đến sự hiện diện của bà ở trên cõi đời này là quý rồi, bà nhẫn nại chờ một dịp khác. Nhưng đến Thanksgiving thì cả nhà Trung lại đi chơi Las Vegas, bà buồn rầu, ngơ ngẩn cả mấy hôm liền. Nhưng rồi ngạc nhiên và cảm động biết bao, buổi trưa hôm lễ Giáng sinh, cả ba đứa con của bà cùng xuất hiện một lượt, thăm bà ở viện dưỡng lão, ở chơi tới hơn một giờ mới đi, nhưng không cho bà về nhà vì nhà Trung tối hôm đó có mở party lớn lắm, mời tới hơn trăm người, có cả nhảy đầm. Mở party thì bận thật, bao nhiêu việc phải làm, ai có thì giờ mà đón với đưa bà về?

- Mẹ cứ ở đây có phải yên thân không? về nhà mà làm gì, vẽ chuyện!

Họ đã bảo như thế, thấy bà thất vọng lộ ra nét mặt, Trung an ủi và hứa chiều 30 Tết sẽ đón bà về cúng giao thừa và ở chơi trọn ba ngày Tết. Bà đếm từng ngày, và sau cùng cái ngày mong đợi đó đã tới... Mấy giờ rồi? không có đồng hồ nên bà bực lắm, đành phải đoán chừng vậy, hồi nãy bà nghe có nhiều tiếng chân đi lại trên hành lang và tiếng người nói chuyện ồn ào. Thôi đúng rồi, những người khách hộ đang bàn giao công việc vì sắp sửa đổi phiên, đổi phiên là 6 giờ chiều, chưa hết hy vọng, Trung tan việc lúc 4 giờ chiều, từ sở đến đây cũng phải mất hơn một tiếng ấy là chưa kể kẹt xe, hãy ráng chờ thêm một lúc nữa, một lúc nữa thôi... Bà ngồi tựa đầu bên cửa sổ ngắm nắng chiều chiếu phớt trên những ngọn cây, sốt ruột khi thấy nắng cứ nhạt dần rồi tắt hẳn và màn đêm đang buông xuống. Trời đã nhá nhem tối, bà Sang thở dài, bỏ vào giường nằm, cứ đêm về người bà lại gầy gầy sốt. Trên chiếc bàn con để cạnh đầu giường, khay đồ ăn người nhà bếp đem lên từ hồi chiều bây giờ đã nguội lạnh. Miếng dăng ngắt, bà nhìn một cách chán nản đĩa khoai nghiền rưới một tí nước sốt màu nâu đục lờ lờ, mấy miếng cà rốt, đậu ve và củ cải đỏ để cạnh một miếng thịt gà lớn bằng nửa bàn tay, một chén súp lỏng bỏng nước, nổi lều phều những sợi nui và vài miếng thịt bò băm, một ly sữa và một ly nước cam. Đồ ăn Mỹ tuy bổ nhưng không hợp khẩu vị, bà chỉ thèm cơm, giờ này mà được một bát canh rau ngót có phải dễ nuốt hơn không? Nói nào cho ngay mấy lúc sau này, trong người không được khoẻ nên ăn gì cũng chẳng thấy ngon, nướu răng bà cứ bị chảy máu hoài, mỗi lần nhai đồ ăn lại xót nên bà sợ ăn lắm, uống thì còn được, cứ việc nhắm mắt, nín thở nuốt ực một cái là xong. Nhưng bất cứ thức ăn hay đồ uống nào vào đến dạ dày lại muốn quay lộn trở ra làm bà bợn dạ chỉ muốn ói, và bà ói ra hết, ói ra cả mật xanh lẫn mật vàng, khó chịu quá, thôi thì đừng ăn uống gì cả cho nhẹ mình. Người bà yếu đi dần dần, sinh lực từ từ tiêu tan giống như hy vọng cũng từ từ tiêu tan.

Bà ngồi ghé xuống giường rồi ngã lưng từ từ nằm xuống, vắt tay lên trán, bà nhắm mắt lại nghĩ ngợi vẩn vơ hết chuyện này đến chuyện kia, không biết bao lâu. Bỗng có tiếng nói vang lên ngay bên cạnh giường làm bà giật mình:

- Bà cụ lại bỏ ăn nữa à?

Bà mở choàng mắt, cô khán hộ lúc buổi trưa đã trở lại, cô ta đứng tần ngần nhìn khay đồ ăn còn nguyên, chép miệng hỏi, bà giương đôi mắt lơ lơ, mệt nhọc đáp:

- Tôi không thấy đói cô ạ, nhưng tôi đã uống hết ly nước cam rồi đấy.

- Một ly nước cam thì đâu có đủ? Cụ bỏ cơm bữa nay là bữa thứ tư rồi đấy, mấy tháng nay cụ ăn uống cũng thất thường, không trách người cứ gầy rạc đi. Bữa nọ, bác sĩ khám bệnh cho cụ bảo sao hả cụ?

Không thấy bà trả lời, cô khán hộ nhìn bà có vẻ áy náy một lúc rồi ngập ngừng đề nghị:

- Hay là cụ mệt thì để cháu xúc cho cụ ăn nhé?

Bà cố gượng cười:

- Chỉ tại không đói thôi, tôi đâu đến nỗi phải xúc cho ăn như xúc cho con nít.

- Thôi cháu hiểu rồi, cụ buồn vì nhớ nhà, có đúng không nào? Chiều nay là chiều cuối năm, cháu tưởng các con cụ đã tới đón cụ về nhà rồi chứ?

- Mọi năm thì vẫn vậy, nhưng không hiểu sao năm nay giờ này chưa thấy chúng nó tới, tôi vẫn đang đợi...

- Chắc họ bận việc gì đó nên tới trễ. Thôi cụ cứ ở đây năm chờ nhé, cháu phải về vì đã hết giờ rồi.

- Được, cô cứ về. Chúc cô một năm mới tốt đẹp.

- Cháu cũng chúc cụ như vậy.

Nói xong cô nắm lấy tay bà xiết nhẹ một cái rồi quay đi, ra tới cửa, cô đứng bịn rịn một lúc, đưa tay quệt nước mắt rồi mới ra về, linh tính cho cô thấy một điều gì bất tường nhưng không thể đoán được là việc gì, cô chỉ thấy rất tội nghiệp cho người mẹ bị bỏ quên này.

Mười giờ đêm thì bà Sang không còn hy vọng, không còn chờ đợi gì nữa, thế là hết, đêm nay cũng sẽ giống như mọi đêm khác bà âm thầm khóc một mình trong canh khuya.

Bà lặng lẽ ngồi dậy cởi cái áo đẹp mà bà đã mặc vô từ hồi sáng sớm để sửa soạn về nhà, thay bộ đồ ngủ nhàu nhè và lên giường nằm lại.

Đêm nay bà không ngủ được, nằm một lúc thấy mỏi, bà trở mình, cảm thấy chóng mặt và hơi buồn nôn, bà ôm ngực ho khan lên vài tiếng thấy có vẻ dễ thở hơn một chút. Trời về đêm trở lạnh làm bà rét run, bà kéo chăn đắp đến ngang ngực nhưng chỉ một lát lại tung ra ngay, hơi nóng hừng hực từ trong người bà bốc ra làm chân tay, mình mẩy bà ướt đẫm mồ hôi, cơn sốt đêm nay dường như gia tăng nhiệt độ chứ không chỉ âm ỉ như mọi đêm, sốt gì mà dai dẳng cả mấy tháng không dứt. Nghĩ mà buồn cho tuổi già suy sụp nhanh quá, mới ngày nào bà còn mạnh khỏe, một mình bà quán xuyến hết mọi việc nhà, làm

quần quật từ sáng đến tối mà không thấy mệt, thế mà chỉ mấy năm sau khi ông mất đi, bà đã biến thành một người khác hẳn, một người mà sự sống phải phụ thuộc vào kẻ khác, một người là gánh nặng của mọi người. Bị con cái bỏ rơi, bây giờ bà nằm đây một mình, bệnh hoạn, cô đơn... Nước mắt rơi ướt gối từ lúc nào, bà muốn trở mặt gối nhưng sao thấy khó khăn quá, tay chân rã rời giờ lên không muốn nổi, mình mẩy thì đau như dằm, giá còn ông lúc này thì đỡ quá, bà sẽ nhờ ông xoa bóp cho đỡ nhức. Thấy bà không ăn được, thế nào ông cũng nấu cho bà một tô cháo nóng và những lúc như bây giờ, bà sẽ nhờ ông nâng dậy, kê thêm gối dưới lưng, nằm cao lên cho dễ thở. Cái cửa sổ vẫn mở, gió lùa vào lạnh quá, gió làm tôi muốn ngạt thở, hình như có tiếng chân ai đang đi bên ngoài, phải ông đó không? làm ơn ra khép dùm tôi cái cửa! hồi chiều cô y tá quên đi kiểm lại, lạnh quá... Sao ông không lên tiếng? ờ mà tôi quên là ông đã chết rồi còn đâu nữa, có lẽ chỉ là tiếng lá rơi mà tôi lại tưởng là tiếng chân người cũ, không hiểu sao tôi vẫn có cảm tưởng ông đang quanh quẩn ở đâu đây, rất gần... Ông có nghe tôi nói không? ông bỏ đi đâu mà bất thành linh làm tôi đau khổ quá sức, người đâu vô tình, có muốn bỏ đi cũng phải tử tử cho người ta chuẩn bị tinh thần chứ? Căn nhà mình ở tôi đã bán rồi ông ạ, bán ngay sau khi ông qua đời được có vài tháng.

Hôm bán nhà, tôi không khỏi ngậm ngùi rơi lệ, căn nhà vợ chồng mình ở đã mấy chục năm giờ đã có người dọn vào. Nhìn họ khuan đi những đồ đạc kỷ niệm của mình, tôi không cầm được nước mắt, kia là bộ sa lông cả nhà vẫn quay quần ngồi xem TV mỗi tối sau bữa cơm chiều, nọ là bộ bàn ăn có sáu cái ghế và cũng là bàn học của các con, chúng mình đã mua được với giá rẻ chỉ vì có một vết xước nhỏ ở mép bàn, vết xước rất nhỏ, có để ý mới thấy thế mà cũng được trừ mấy trăm bạc. Sau này hai anh em thằng Trung, thằng Hiếu vô ý làm trầy thêm vài vết nữa khiến ông phải mua một tấm kính đặt lên để khỏi bị trầy thêm, gia đình mình đâu có dư dả nên cái gì cũng phải tiện tặn. Hai thằng con mình đến là nghịch ngợm, đá banh trúng cửa sổ làm bể kính phải thay kính mới. Con Thư thì trái lại, gọn gàng ngăn nắp từ trong ra ngoài, nó giữ gìn phòng nó sạch sẽ, đẹp để lắm, con gái có khác. Kia họ đang tháo gỡ những bức tranh trên tường, những bức tranh tự tay ông chọn lựa, nâng niu cưng quý, đo đạc từng ly từng tí rồi mới treo lên không dám làm mạnh tay, bây giờ bị họ giật xuống, gom lại thành đống. Tôi để cho họ đem đi hết, không biết họ có dùng không hay vứt thùng rác, nghĩ mà đau lòng, nhưng tôi còn có nhà cửa đâu mà đem về?

Còn nữa, còn cây đàn dương cầm, lúc họ khiêng đi, tôi đau đớn như bị cắt từng khúc ruột, cây đàn này ông đã mua tặng tôi nhân dịp kỷ niệm cưới ba mươi năm của chúng mình, nó đã cũ lắm rồi, nhưng âm thanh còn tốt và không có phím nào bị hư cả, tôi chơi dở nhưng ông vẫn thích nghe và vẫn khuyến khích cho tôi khỏi nản. Tôi hỏi:

- Tiếng đàn của tôi thì có gì đặc biệt để ông phải mất thì giờ lắng nghe?

Ông nhìn tôi với ánh mắt ngập tràn thương yêu:

- Đặc biệt lắm chứ, vì là tiếng đàn của vợ mình. Tôi yêu thích tất cả những gì thuộc về bà, xấu cũng như đẹp, hay cũng như dở...

Ôi câu nói mới chí tình làm sao làm tôi nhớ suốt một đời, bây giờ thì chẳng còn gì nữa ông ạ và tôi thề sẽ chẳng bao giờ đụng đến bất cứ một cây đàn nào khác. Tôi cố năn nỉ các con xin giữ lại một kỷ niệm của bố mẹ, nhưng chẳng đứa nào bằng lòng, nhà cửa của chúng nó sang trọng, toàn những đồ đạc quý giá đắt tiền, đâu có thể bày một cây đàn piano cũ rích trông chẳng xứng tí nào, làm xấu cả căn nhà đi, chúng sợ bạn bè của chúng chê cười. Mọi đồ đạc cũ đã được đem đi hết chỉ còn cái ghế đá sau vườn là vẫn để y chỗ cũ, cái ghế đá kê dưới bóng mát của cây ngọc lan, ông vẫn ngồi đọc báo mỗi buổi sáng, ghế bây giờ trống trơn không có ai ngồi cả, tôi đau quặn trong lòng. Ôi ! ghế đá còn đây mà người thì đã khuất rồi. Thấy tôi đứng ngẩn ngơ, người chủ mới thông cảm bảo tôi cứ nhìn ngắm cho thoải thích, ở lại bao lâu cũng được, nhưng tôi từ chối và ra về ngay sau đó, ở lại làm chi, càng nhìn càng đau lòng. Ông đi trước là ông sướng hơn tôi bởi vì ông đâu có phải chịu cảnh bơ vơ như tôi bây giờ? Chả trách các con

ông ạ, đời sống ở bên này quá vất vả, chúng nó lo cho gia đình của chúng nó còn khó khăn, đâu có thì giờ lo cho tôi. Tôi vào viện dưỡng lão là phải rồi, nhưng tôi nhớ chúng nó lắm, nhất là các cháu, thằng cu Sơn càng lớn càng giống bố nó như đúc, giống bố nó tức là giống ông đấy, thuở nhỏ ai cũng bảo hai cha con ông giống nhau như hai giọt nước. Năm nay Sơn mười bốn tuổi, đang học trung học, chóng thật mới đây mà đã bảy, tám năm... Nhớ hồi nó học lớp mẫu giáo, ông vẫn đưa đón nó tới trường, thế mà chả bao lâu nữa nó sẽ vô đại học, thời gian đi nhanh thật đáng sợ.

Từ ngày tôi vào viện dưỡng lão, Hiếu và Thư ở xa nên lâu lâu mới về thăm mẹ một lần, nhưng chúng nó thỉnh thoảng vẫn gọi điện thoại nói chuyện, còn Trung ở gần nên tới lui thường xuyên hơn, mỗi tuần nó tới đón tôi về nhà một lần. Nhưng chỉ được có năm đầu, sau này chả hiểu chúng nó bận chuyện gì mà năm thì mười họa mới tới, lần cuối tôi được về nhà là Tết năm ngoái, từ đó tới nay bật tắt. Tôi nhớ các cháu lắm, nhưng biết làm thế nào bây giờ? tôi đâu có thể tự mình về nhà được, mà chắc gì vợ chồng thằng Trung bằng lòng cho tôi về? Tôi nhớ nhà quá, đêm nay là đêm 30, nhà nào cũng xum họp gia đình, tôi thèm được về nhà dù chỉ một chốc cũng được, tôi muốn tự tay thắp vài nén nhang trên bàn thờ, mời ông bà, cha mẹ và mời ông về xum họp với con cháu trong ba ngày đầu xuân. Nhưng không biết bàn thờ có còn đó không hay chúng nó dẹp đi rồi, vì sợ nhang nến làm cháy thảm? Khổ quá, giá tôi còn một chút sức khỏe thì tôi sẽ gọi taxi đi một mình, đâu cần phải đợi chúng nó đến rước, đợi đến bao giờ? Ông không biết chứ cứ nằm một chỗ mà đợi thì sẽ sốt ruột lắm vì thấy thời gian đi chậm vô cùng.

Mấy giờ rồi nhỉ? tôi chợt nghe có tiếng pháo nổ ở đâu đây, lúc xa lúc gần, pháo nổ từng loạt, hết loạt nọ đến loạt kia liên tiếp không ngừng, chắc là đã đến giao thừa rồi. Giao thừa năm nào nhà mình cũng xum họp đầy đủ, vui lắm. Tôi nhớ giao thừa năm nào, hồi chúng mình còn trẻ, dắt các con đi lễ chùa, hái lộc, đông người quá, loanh quanh thế nào mà lạc mất thằng Hiếu, phải đi tìm mãi mới thấy. Tôi phải một phen hết hồn, nhưng cu cậu trái lại chẳng có vẻ sợ hãi tí nào, đứng mê mải xem thiên hạ dâng hương, coi bộ lạ lắm, cái thằng thật là gan lì hết chỗ nói, giá ở bên nhà thì thế nào cu cậu cũng dám đốt pháo đùng rồi lại bị phỏng mất thôi. Tội nghiệp những đứa trẻ sinh ra và lớn lên ở

quê người, chưa bao giờ được nghe tiếng pháo giao thừa, chưa bao giờ cảm nhận được không khí thiêng liêng của ngày tết khi mà cả nước tưng bừng sửa soạn đón xuân. Ở đây ngày Tết êm rờ như ngày thường, Tết mà vẫn phải đi học, đi làm, Tết mà không có tiếng pháo, không có hoa mai hoa đào, không cả diện quần áo mới thì chẳng có vẻ gì là Tết... Ở đây, Tết chỉ riêng trong nhà người Việt Nam thôi, người bản xứ không bao giờ hoà mình vào những niềm vui chung của một đám dân thiểu số, Tết là Tết của mình chứ đâu phải là Tết của họ.

Mỗi lần Tết đến, tôi không khỏi nao nao nhớ nhà, tôi nhớ lắm những phong bao lì xì ngày còn bé, những lần đi chúc tết họ hàng, những đám múa lân, những bàn bầu cua cá cọp, tôi nhớ giao thừa năm nào chuông nhà thờ, chuông chùa cũng đổ dồn dập đón mừng năm mới, tôi nhớ những ngày đầu xuân đi lễ chùa, khói trầm nhang nghi ngút, tôi nhớ... Ô hay tiếng pháo sao lại ngưng? đã hết giao thừa đâu? giao thừa người ta đốt pháo rộn ràng cả giờ cũng chưa chấm dứt, hình như pháo nổ càng dài bao nhiêu thì vận mệnh năm mới càng hên bấy nhiêu, nhiều nhà còn thi đua xem pháo nhà ai nổ lâu nhất, rộn rã nhất... À thôi phải rồi, tôi quên là ở bên Mỹ họ cấm đốt pháo, nhưng tôi đang ở đâu thế này? tôi cứ tưởng đang ở quê nhà, có lẽ tôi lầm lẫn mất rồi, thì ra này giờ tôi đang nằm mơ... Bây giờ thì tỉnh rồi, tôi biết tôi đang ở trong viện dưỡng lão, hôm nay viện vắng hoe, chiều cuối năm, mọi người đều được con cháu đón về nhà cả, ở lại toàn là những người đau yếu, bệnh nặng không đi lại được, hoặc những người không có thân nhân. Tôi cũng có thân nhân, con cháu tôi đông lắm, nhưng chẳng đứa nào nhớ tới là còn có người mẹ già ở trong viện dưỡng lão đang mỏi mòn đợi mong. Đêm đã khuya lắm, bầu trời đen kịt không trăng sao, chỉ có bóng tối, đêm 30 bóng tối càng dày đặc, âm u đến rợn người, tôi sợ bóng tối lắm, bóng tối luôn luôn làm cho tôi có cảm giác bất an...

Có tiếng nói lao xao ở ngoài cửa, bà nhìn ra, lạ nhỉ, đêm hôm khuya khoắt như thế này ai đến viện dưỡng lão làm gì? Hay là Trung tới đón? có thể chứ, lẽ nào các con lại bỏ rơi mẹ, bà mừng chảy nước

mắt, cái thẳng thiệt hết nói, đến vào giờ này à? Vô đi con! không sao cả, có đến là tốt rồi. Nhưng không phải, có tiếng của trẻ con, hình như nó đang gọi mẹ, giọng non nớt chưa từng nghe qua bao giờ, nhưng không có vẻ xa lạ tí nào. Tự dưng bà liên tưởng đến Thảo, đứa con thứ ba của ông bà sau Hiếu, đứa con xấu số vừa sanh ra đã chết ngay từ lúc mới lọt lòng, nhưng cũng được mang một cái tên... Có phải Thảo đó không? lại đây cho mẹ xem mặt tí nào! con đã lớn bằng từng này rồi à? Ô nhưng có lẽ không phải đâu, Thảo nếu còn sống thì giờ này cũng đã ba mươi tuổi chứ đâu có bé xíu như thế này? Nhưng nó là con nhà ai mà ông lại dặt nó thế? nó đang nhoèn miệng cười, dễ thương quá. Xem kia! cặp mắt và cái miệng cười của nó giống hệt con Thư, giống hệt tôi, chỉ có con thì mới giống mẹ, nó đúng là con tôi rồi. Lại đây với mẹ đi con! lại đây cho mẹ ôm con một tí, tội nghiệp con bé bỏng từ lúc sanh ra chẳng được ở với mẹ ngày nào. Sao con đứng im thế kia? cả ông nữa? Nãy giờ chỉ có một mình tôi nói, tôi chưa từng nói nhiều như thế bao giờ cả, nhưng hãy để cho tôi nói chỉ một lần cuối cùng này rồi thôi, tôi chất chứa ở trong lòng lâu rồi không biết thổ lộ cùng ai... Dạo này tôi đau nhiều lắm ông ạ, chiều nào cũng lên cơn sốt, xương sống, xương vai buốt như có kim châm, thỉnh thoảng lại bị chảy máu mũi, máu răng. Tôi chẳng thèm khai bệnh với ai, nhưng thấy tôi xuống cân nhiều quá, cô y tá báo cáo nên tuần vừa rồi có bác sĩ tới khám bệnh cho tôi, có cả thử máu nữa, mới biết kết quả mấy hôm nay, người ta bảo tôi bị ung thư máu cấp tính phải vào bệnh viện để chữa trị, họ sẽ báo cho người nhà biết để tùy người nhà quyết định. Chẳng biết họ đã báo cho các con chưa mà không thấy chúng nó tới, có thể chúng nó chưa biết, chứ biết rồi chắc chúng chẳng nở làm lơ đâu. Tôi đâu còn sống được bao lâu nữa, được thoát kiếp là mừng vì khỏi phải dây dưa kéo dài những đau khổ. Tôi không sợ chết, nhưng tôi sợ phải nằm bệnh viện lắm, đàng nào cũng chết thì chết ở nhà sướng hơn. Tôi chỉ mong được về nhà ba ngày Tết, nhìn đủ mặt các con cháu rồi muốn ra sao thì ra, có chết cũng mãn nguyện, nhưng sợ chúng nó không chịu, đem người bệnh về nhà xui, rủi chết bất tử lại càng xui nữa. Có lẽ vì vậy mà chúng chần chừ không chịu đón tôi chẳng? thật không may, phải chi biết trễ vài ngày nữa, có thể tôi đã được ăn Tết ở nhà. Ở đây buồn lắm chả có ai trò chuyện, bà Tám cũng được con đón về từ hồi chiều rồi, nơi đây chỉ còn mình tôi với bóng tối và cô đơn...

Đêm đã khuya lắm, tôi nghe đồng hồ vừa gõ ba tiếng chắc là đã 3 giờ khuya, sao tôi cứ trần trở hoài không ngủ được, đầu tôi nhức lắm, mắt tôi mờ đi rồi, tôi mệt quá chỉ muốn ngủ được một giấc dài để mơ một giấc mơ thật đẹp... Không, ông đừng đi! đừng bỏ tôi lúc này, bây giờ là lúc tôi cần ông nhất, người tôi làm sao rồi ấy, khó chịu lắm, có cái gì chặn nơi ngực làm tôi không thở được... Bà dướn người, há miệng thật to cố hít lấy không khí vào phổi, nhưng một cơn ho dữ dội làm bà gập đôi người lại. Dứt cơn ho, bà mệt lả nằm cong người như con tôm, đầu tụt xuống khỏi gối, hơi thở yếu lắm chỉ còn thoi thóp, nhưng bà còn đủ tỉnh táo để nhận ra có một thứ nước gì nhờn nhờn, tanh tanh bắt đầu chảy ra từ miệng, từ mũi và có lẽ cả từ tai bà nữa, chất lỏng tanh tanh mẩn mẩn ấy đang rỉ rả chảy ra từ từ, nhưng liên tục... Máu? phải, đúng là máu rồi, máu bò thành từng giòng trên mặt bà rồi rơi xuống tấm nệm giường trắng tinh.

- Trời ơi!

Bà hốt hoảng kêu lên nhưng rồi bình tĩnh lại ngay, có gì mà phải sợ? được, cứ ra nữa đi! ra hết đi, càng ra thoát người bà càng nhẹ. Bây giờ thì bà nhẹ tênh, lâng lâng như bay bổng, bà quờ quạng tìm ông nhưng không thấy, bà mở mắt ra cố nhìn, mắt bà mờ rồi, nhưng bà vẫn thấy được ông đang đứng mãi tận đàng xa, nơi cuối đường, trong vùng có ánh sáng như dát vàng đẹp quá... Bà mừng rỡ cất tiếng gọi, ông dơ tay lên vẫy, bà vội vã bước tới, bước tới mãi, nhưng bóng ông lúc ẩn lúc hiện, lúc gần lúc xa, đi hoài không tới. Ô hay! cái ông này lạ, sao ông không bước tới để tôi cứ phải gắng sức như thế? ông không biết rằng tôi đang mệt à? Ông mỉm cười dang tay ra đón, bà lại xích tới, xích tới nữa, khoảng cách cứ ngắn dần, ngắn dần... Ừ, có thể chứ, đừng chơi trò cút bắt với tôi, ít ra ông cũng đứng yên, chứ tôi tiến mà ông lùi thì bao giờ mới tới? Còn vài bước nữa thôi, bà đưa tay ra với, chỉ còn hai bước, rồi một bước... Tay bà sắp chạm tay ông, bây giờ thì bà mới nhận thấy giữa bà và chỗ ông đứng có một khoảng cách - mà là khoảng không mờ昧 - không xa lắm, nhưng sao với mãi không tới?

Bỗng nhiên như có một sức mạnh vô hình từ phía sau đẩy tới, xô bà té nhào vào khoảng không phía trước mặt, bà kêu lên sợ hãi khi thấy thân hình mình lơ lửng trong không gian rồi cứ thế vùn vụt rơi xuống, chạm mặt đất gây nên một tiếng động lớn... Không đau đớn gì cả, chỉ có tiếng rơi vỡ loảng xoảng rồi thì im lặng, một cái im lặng tuyệt đối.

Khi bà mở mắt ra thì thấy chồng và đứa con nhỏ đã đứng bên cạnh bà từ lúc nào, mỗi người đang nắm một tay bà. Họ cười với bà và nói vài câu trấn an, bà cũng cười lại với họ và từ từ ngồi dậy, cảm thấy thân thể nhẹ nhõm, bà thử đứng thẳng người lên và bà đứng lên dễ dàng. Mím cười sung sướng, bà ngoái đầu nhìn xem chung quanh, đây vẫn là viện dưỡng lão chứ có phải chỗ nào xa lạ đâu? vẫn khung cảnh quen thuộc cũ, nhưng không hiểu có chuyện gì mà mọi người đang hồi hả đi tới đi lui, gọi nhau í ới, vài người đang bước đi vội vã trên hành lang. Thế rồi đèn bật sáng choang, tiếng chuông báo động, tiếng chân chạy rầm rập... Có người nào đó la lớn:

- Gọi xe cứu thương, nhanh lên!
- Trời ơi sao lại ra nông nỗi này?

Bà thấy thân thể bà nằm dài trên mặt đất, cạnh cây đèn bàn đổ nghiêng, thuốc men, chai lọ, mấy quyển sách và cặp kính lão của bà văng tung tóe trên sàn nhà. Một người nâng bà dậy, lay gọi rồi rít:

- Bà Sang, bà Sang, tỉnh dậy đi! gần sáng rồi đó, con bà sắp tới đón bà. Về nhà ăn Tết với các con các cháu. Tỉnh dậy, tỉnh dậy đi!

Bà mím cười:

- Tôi có mê đâu ? vẫn tỉnh đấy chứ. Bây giờ tôi đã khỏi hết bệnh tật rồi các ông các bà ạ, người tôi khỏe khoắn dễ chịu lắm, nhưng tôi không về nhà đâu, có ai mong tôi đâu mà về ? Hiện giờ đang có ông nhà tôi và con Thảo tới đón tôi, họ mới là những người còn nhớ đến tôi, thương yêu tôi lắm, nhưng là những người đã chết...

Bà cố gắng nói thật lớn, nhưng hình như không ai nghe thấy bà nói gì cả, họ đang bận rộn tiu tít. Thế rồi xe cứu thương rú còi inh ỏi, xe cảnh sát chớp đèn sáng lóa, họ đến khiêng bà đi. Trời đã bắt đầu rạng đông, vầng ánh dương vừa ló dạng chiếu những tia sáng rực rỡ làm hồng một góc chân trời, một ngày mới bắt đầu, một ngày đầu xuân rất đẹp, rất êm đềm. Những người ở trong viện dưỡng lão đã thức dậy cả, vài người tò mò chạy tới coi và xì xào bàn tán:

- Bà ấy đi nhanh quá, mới chiều hôm qua còn thấy ra ngòi cửa sổ.

* * *

Sáng sớm mừng một Tết, chuông điện thoại reo tới tấp, trước hết là viện dưỡng lão gọi báo tin cho Trung, sau đó Trung gọi báo tin cho các em. Lại có một cuộc bàn tính qua điện thoại, Hiếu nói:

- Anh đưa mẹ vào nhà quàng Rose Hill, tụi em sẽ mua vé máy bay về ngay ngày mai.
- Chôn cùng chỗ với bố hả? Thư hỏi.
- Dĩ nhiên! Trung nói, đám tang phải tổ chức cho thật lớn, thật sang trọng. Các cô, chú đồng ý cả chứ?

- Còn phải hỏi! Hiếu và Thư cùng đáp, đám ma mẹ của một ông bác sĩ, một ông kỹ sư, mẹ vợ của một nhà đại thương gia phải làm sao cho đẹp mắt để thiên hạ trông vào mà thán phục. Tốn kém bao nhiêu cũng được, anh cứ lo cho chu đáo, tổng kết hết bao nhiêu, chúng mình chia ba, đồng ý?

- Đồng ý!

Như thế đó, đám ma của bà Sang lớn chưa từng thấy, làm lé mắt thiên hạ : xe hòm phủ khăn đen do bốn con ngựa kéo, một cái kiệu sơn son thếp vàng, trong có cái hình phóng lớn của bà Sang đang cười thật tươi, hình được lộng trong một cái khung mạ vàng, kiệu được che bằng hai cái lọng do hai người cầm rước đi trước xe tang, theo sau là những bức trướng và cờ phướn bay rợp trời, con cháu mặc xô gai đi sau xe tang cất tiếng khóc ai oán. Một dàn nhạc tây với tám người nhạc công mặc đồng phục màu đen vừa đi vừa thổi những bản thật buồn. Người đi đưa đám có cả mấy trăm, những người xem đứng chật hai bên đường đông vô số kể, ai cũng khen đám ma lớn chưa từng thấy. Bà Sang chắc cũng mát dạ và nở mặt nở mày với thiên hạ, lúc sống bị các con bỏ rơi, lúc chết được đón rước bằng một đám ma linh đình, được thiên hạ suýt xoa khen ngợi là có phước.

Trong viện dưỡng lão, mọi sinh hoạt đã trở lại bình thường, mấy ngày Tết qua đi, mọi người lục tục trở về gần đủ số, chỉ thiếu có một mình bà Sang. Nhìn cái giường trống của bà chưa có ai thay thế, vài người bạn của bà bùi ngùi thương cảm một lúc rồi thôi. Ở đây, cái chết chỉ là một điều tất nhiên, rồi ai cũng sẽ tới lượt, họ nhanh chóng quên đi cái biến cố nhỏ nhỏ đó. Bà Tám xin đổi phòng khác với lý do là không muốn trông thấy khung cảnh gợi lại những kỷ niệm của người bạn đã chung phòng với bà trong bấy năm qua, nhưng kỳ thực thì lý do chính là vì bà sợ ma. Ông nhạc sĩ có lẽ không biết rằng ông vừa mất một người thính giả trung thành vẫn ái mộ ông từ thuở còn trẻ. Mấy lúc sau này ông không còn dạo đàn mỗi buổi sáng nữa, ông yếu đi nhiều rồi, hai tay bắt đầu run rẩy, đàn không hay nên ông không đàn nữa, hẳn ông buồn lắm phải giã từ những bản đàn, những nốt nhạc suốt một đời gắn bó. Mỗi buổi chiều, ông thường chống gậy thơ thần ra vườn hoa, ngồi trên băng ghế trong sân viện ngắm mặt trời xuống thấp sau ngọn cây, đếm thời gian qua thêm được một ngày, người nghệ sĩ về chiều ngồi im, buồn bã nhớ ánh đèn sân khấu, nhớ những tràng pháo tay hoan hô, nhớ thuở vàng son vang danh một thời... Hôm đám ma bà Sang, ông không đi dự, nhưng khi nhà quàng đến đem bà đi, ông ra ngồi đàn, run tay dạo bản nhạc buồn của Chopin " Marche Funèbre " như để tiễn đưa người bạn già về bên kia thế giới, đó là bản nhạc cuối cùng của ông.

Phương Lan

(Trích trong tập truyện **Bốn mươi năm cuộc tình**

RUNG ĐỘNG TRÁI TIM

Mình là hoa thắm hôm nay
Hay đôi cánh bướm đang bay là... mình?
Nhịp tim giải mã ẩn tình
Lặng yên mà tiếng tình thành vẫn nghe.
Hoa yên lặng, bướm cánh xò!

Á Nghi, 6-5-2014

ĐI CHƠI MÀ TOÁT MỒ HÔI!

Anh đi vun vút như bay
Chân em chạy mãi, dõ hay cũng rùa
Nhường hơn, em phải chịu thua
Lỡ danh "hoàng hậu", theo "vua" phải đành.
**- "Tướng Công" quen lệ quân hành
Anh hàng tiên đạo, thủ thành là em!**
Giữ Nhà, mài kiếm ngày đêm

MẸ TÔI KHÔNG VỀ.

Những ngày mẹ ốm,
Tôi hay quanh quẩn bên giường mẹ,
Sao đôi tay mẹ gầy yếu thế !
Nhưng khi mẹ cầm tay tôi,
Bàn tay gầy ấy nắm chặt chẳng thể gỡ
rời.

Tôi, cô bé lên mười,
Không hiểu sao đôi mắt mẹ buồn,
Khi tôi nũng nịu hỏi
" Bao giờ mẹ khỏi ốm? "
Đôi mắt buồn chợt ngời sáng,
Mẹ hứa hẹn:
" Ngày mai"

Tôi đã đợi "ngày mai" mỗi khi buổi sáng
sớm thức dậy,
Mong sẽ gặp,
Mẹ khỏe mạnh,
Tươi cười đứng đợi tôi ở nhà bếp, phòng
ăn.
Như đã bao lần,
Mẹ làm cho tôi những món tôi yêu thích.

Nhưng có một "ngày mai" tôi không hề
mong muốn,
Bố đưa mẹ đến bệnh viện,
Thấy tôi buồn vì mẹ rời nhà,
Trên gương mặt xanh xao,
Mẹ mỉm cười và hứa với tôi,
" Ngày mai mẹ sẽ về ".

Mỗi buổi sáng tôi lại thức dậy sớm,
Mong gặp mẹ đứng ngoài khung cửa lớn,
Mẹ khỏi ốm đây mà,
Tôi sẽ mừng vui đón mẹ vào nhà.

Nhiều "ngày mai" đã đi qua,
Tôi không đếm nổi là bao ngày nữa,
Khi tôi nhìn chiếc máy bay trên trời cao,

Giặc nào vào chiếm được thềm Nhà Ta?

Á Nghi viết chung với Chàng, 6-5-2014

CHẲNG ĐI CHẲNG ĐẾN...

Càng kéo dài đêm không ngủ được
Biển dâu hậu chấn chỗ ta nằm
Tô Thùy Yên

*Thân lưu lạc như vào gió cát
Ngẩng đầu cao chạm bóng hoàng hôn.
Nửa đời sau đau như ốc mượn hồn
Vất vưởng tựa sương trên cành lá.*

*Đêm nghe tiếng nói lạ
Ẩn trong thân xác quen
Đẩy ta vào đêm đen
Tới lui kiếm chẳng gặp*

*Gió thổi hắt, ta tìm ta khắp
Mặt trời lên đốt lửa cháy bùng
Phải ta vừa xong cuộc phục hưng
Chinh đồn lại triều cương đổ nát*

*Có thật ta trở thành kẻ khác?
Và xa lạ với chính mình !
Vừa chết đi hay đã hồi sinh ?
Cả thế giới đang thay da đổi thịt.*

*Tạo hoá không già, chỉ ta trẻ nít
Ta đuổi ta chạy đuổi bất cần đời.
Kéo lão trời xuống đá bóng chơi.
Cười ha hả hú mưa gọi gió*

.....
Chẳng đi chẳng đến chẳng bến bờ.

*Kiều Mộng Hà
May 05.2014*

Tôi biết,
Máy bay sẽ nối liền khoảng cách,
Dù người ta đi xa vạn dặm,
Người ta vẫn có thể trở về.
Tôi biết,
Những chuyến xe lửa,
Có những toa tàu,
Dù đi mãi nơi đâu,
Cũng có ngày đưa người về lại sân ga cũ.
Tôi biết,
Những chuyến xe bus chạy trong thành phố,
Những con đường ngắn có vỉa hè đi bộ,
Đều đưa ai đó về nhà.

Nhưng tất cả những phương tiện ấy,
Dù gần dù xa,
Không bao giờ có mẹ tôi,
Vì mẹ tôi đã qua đời !

Nguyễn Thị Thanh Dương
(Mother's Day- 2014)

SÁNG TÁC

*

*Sống trong một chế độ tàn ác,
người nghệ sĩ không thể ngây thơ về chính trị,
nếu không, tác phẩm của họ sẽ làm công cụ cho
tội ác!*

*

Ngây thơ chính trị? Chí nguy!
Bạo quyền thủ đoạn chỉ huy chiêu lừa
Từ từ chúng trói: hôm qua
Hôm nay: chúng giết rõ ra... cấp kỳ!

Vô lương tri, lắm người đi
Hỏi sao kẻ ở khinh khi người "về"
Dập dìu trở lại kẻ... mê
Ba hoa: "*Tỉnh ngộ!*" Chích chòe ai nghe?

Ý Nga, 5-5-2014

*"Ba hoa chích hòe": tán dóc

Những Người "Boss" Trong Cuộc Đời

Chúng ta có nhiều người "boss" trong cuộc đời của chúng ta. Cũng đôi khi chúng ta cũng được làm "boss" người khác ít nhất là "Boss" của một người. Smile!

Có những người "Boss" suốt đời ta thương yêu kính trọng, nhưng cũng có những người Boss khi thấy mặt Boss là ta muốn chạy te, hoặc giả vờ kính trọng nhưng thật ra ta thấy khó chịu, khổ sở trong lòng một ít. Bạn có đồng ý với người viết chẳng?

Đối với người viết, trong cuộc đời của tôi, có hai người Boss mà suốt đời tôi thương yêu kính trọng, đó là cha mẹ tôi dù hai vị này không phải là người cao sang danh vọng, có chức quyền, địa vị cao trong xã hội.

Ba tôi chỉ là một người tầm thường trong thiên hạ, không có cấp bằng đại học như lũ con cháu chúng tôi sau này, nhưng là người rất có uy quyền đối với chúng tôi. Mẹ của tôi là

người luôn luôn tuân phục mệnh lệnh của ông, huống chi là chúng tôi. Một quyết định của ba tôi đưa ra, chúng tôi thường tuân hành răm rắp, ngay cả quyết định "chọn rể đông sàng" của ông vì chúng tôi được giáo dục trong khuôn mẫu giáo dục xưa là "áo mặc sao qua khỏi đầu", là "con cãi cha mẹ là con bất hiếu", là "cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy". Về sau này, ba tôi có vẻ "cấp tiến" hơn vì ông chấp nhận cho các em của tôi sau được quyền chọn lựa chồng, lựa vợ theo ý của các đương sự, tuy có lẽ ông cũng không hài lòng cho lắm, nhưng "thời thế, thế thời phải thế", ba tôi không chấp nhận cũng không được! Còn ở bên Mỹ hiện tại thì quý vị con cháu lại là những ông bà boss trong nhiều lãnh vực và "con đặt đâu cha mẹ ngồi đấy" cho yên chuyện.

Ba tôi dạy con rất nghiêm khắc, nhất là với đám con gái chúng tôi. Buổi chiều chị tôi mới đứng nói chuyện với một cậu con trai trước nhà, thế là tối hôm đó, chị tôi phải bị đòn liền vì dám nói chuyện với trai?

Năm tôi 16 tuổi hay 18 gì đó, tôi cũng bị ăn chối lông gà vì cái tội dám cho phép tiệm chụp ảnh ở gần nhà tôi được trưng hình của tôi trong tiệm hình. Hồi nhỏ, người viết không đẹp lắm nhưng nhờ có khuôn mặt trái soan, có đôi mắt đen to, có cái sống mũi cao như đằm lai, có cái miệng móm cười rất tươi nên chụp hình rất "manger photo" (ăn ảnh). Bởi thế, tiệm chụp hình mới xin hình tôi chụp ở tiệm đó để trưng lên làm mẫu. Mấy bà hàng xóm không hiểu "tốt bụng" hay "xấu bụng" bèn đi mét với ba tôi khi thấy hình tôi trưng trong tiệm. Thế là tối hôm đó, tôi bị ba tôi đánh cho một trận trên bộ ván gỗ ở nhà bếp với cây chổi lông gà to tổ bố. Ông vừa nhịp nhịp cây chổi lông gà, vừa giảng "moral" là con gái phải thế này, thế nọ mới là con nhà lễ giáo! Nếu là ở Mỹ, con cái bị ba mẹ đánh đòn như thế, nhà hàng xóm, nếu thấy được, sẽ gọi phone số 911 để báo cáo ngay là cái chắc vì đã phạm tội "ngược đãi trẻ con". Chua chóa ơi! Sau trận đòn đó, tôi không dám chụp hình ở gần nhà nữa, mà phải đi chụp hình ở những tiệm hình mà ba tôi quen biết hoặc đi chụp hình ở nơi xa để ông không biết.

Tuy ba tôi dạy con nghiêm khắc như thế nhưng ông lại thương yêu người viết hết mực. Mỗi lần tôi thi Trung học Đệ Nhất Cấp, Tú Tài I, Tú Tài II, ba tôi thấy tôi ốm nhom ốm nhách mà phải thức khuya học bài, sợ không đủ sức rồi sẽ mang bệnh, ba tôi đã phải gọi y tá đến chích thuốc bổ B1, B12 cho tôi hằng ngày để tôi có đủ sức gạo bài. Mỗi lần tôi thi đậu là mỗi lần ba tôi đãi tiệc tư g bưng ở quán thịt bò báy món Ánh Hồng. Ba tôi mời hết thân nhân và bạn bè của tôi đến tham dự cho vui.

Tôi được thừa hưởng sở thích yêu văn thơ của ba tôi nên bây giờ tôi mới có thể viết văn làm thơ lai rai cho vui với đời một tí tí. Ba tôi là "ông Boss" quan trọng mà tôi suốt đời kính phục.

Khác hẳn với ba tôi, mẹ tôi là một "Bà Boss" hiền hòa, từ ái. Mẹ tôi không bao giờ đánh đòn chúng tôi cả mà lại còn binh vực chúng tôi hết mình mỗi khi chúng tôi bị ba tôi đánh đòn. Mẹ tôi suốt cuộc đời sống nhẫn nhục, hy sinh cho chồng cho con và làm gương sáng về lòng nhân ái, thương yêu mọi người mọi vật. Chính mẹ tôi đã bảo chúng tôi phải đi xuống sông Cầu Kiệu đổ hết rổ nghêu ốc mà chúng tôi mua về để luộc ăn. Không bao giờ

mẹ tôi giết gà vịt, cua cá còn sống ở nhà. Bà thường dạy chúng tôi không được sát sinh loài vật dù bé nhỏ như con kiến con trùng, phải biết làm việc lành tránh việc ác. Mỗi năm vào ngày Rằm Tháng Bảy Vu Lan, mẹ tôi nấu một nồi kiêu chay to tướng rồi múc biếu tặng hết bà con trong xóm hoặc tặng gạo cho những người nghèo ở chùa Giác Tâm gần nhà tôi. Mẹ tôi thường dẫn chúng tôi đi chùa lễ Phật nghe giảng kinh của các Thầy Thiện Hòa, Thiện Hoa, Huyền Vi v.v.. Mẹ tôi là đức Mẹ Maria hay là Quan Âm thị hiện đối với chúng tôi.

Chúng tôi may mắn được sống trong sự thương yêu và đạo đức của cha mẹ tôi. Chị em chúng tôi lúc nào cũng nhớ lời dạy bảo của ba mẹ tôi nên cố gắng tu tập làm việc thiện lành, tránh làm việc ác cho nên chúng tôi mới được hưởng phúc lành như ngày hôm nay. Cha mẹ tôi là hai người Boss mà suốt đời chúng tôi kính trọng, thương yêu là thế đó.

Khi ra đời làm việc, bạn và tôi sẽ phải gặp những ông Boss nơi sở làm. Chính những ông boss này đã làm bạn vui buồn không ít trong cuộc đời.

Khi vừa mới ra trường HVQGHC vào năm 1967, người viết mặc dầu học về ban kinh tế tài chính nhưng lại chọn Bộ Xã Hội để làm việc thay vì Bộ Kinh Tế hay Bộ Tài Chánh bởi vì người viết thích sinh hoạt trong lãnh vực xã hội.

Chàng (Nàng) tuổi trẻ vốn dòng hào kiệt" kia ra trường mới vừa 22 tuổi nên mang rất nhiều hoài bão, giúp dân giúp nước với kiến thức học ở trường học. Nhưng khi ra đời đi làm, nàng mới biết rằng có những bài học mà chỉ có trường đời mới dạy cho mình phải xử thế như thế nào cho hợp lý hợp tình.

Vào thời điểm này chiến cuộc tại miền nam Việt Nam gia tăng nên Bộ Xã Hội phải tổ chức lại các Nha, Sở để đáp ứng với nhu cầu tình thế. Đứng đầu các nha sở quan trọng là những vị sĩ quan bên quân đội được biệt phái về làm Giám Đốc thay vì phải là những vị tốt nghiệp QGHC chuyên về hành chánh. Ông Boss trực tiếp của người viết là một vị Đại Tá, người miền Nam, tính tình rất nóng nảy, ưa la hét um sùm, đôi khi lại thích xô Nho, nói tiếng Đức nữa chứ! Xin lỗi quý vị sĩ quan nhà binh nhé vì không phải vị sĩ quan quân đội người miền Nam nào cũng thế đâu. Nếu là người có tính khí nóng nảy thì dù anh là dân miền Bắc, miền Trung, miền Nam thì tính khí nóng nảy vẫn là nóng nảy, khác nhau ở chỗ là mức độ nóng nảy mà thôi. Smile!

Trong phạm vi khả năng, quyền hành và chức vụ của tôi ở cấp trung ương, tôi đã giải quyết nhanh chóng mọi yêu cầu giúp đỡ các nạn nhân chiến cuộc ở địa phương qua các tờ trình báo cáo của các trưởng ty xã hội địa phương để các nạn nhân sớm lãnh được tiền cứu trợ

Cộng tác với người viết là hai vị chủ sự người miền Bắc vào tuổi trung niên, ăn nói rất lịch sự, văn hoa trong khi người viết là một phụ nữ người miền Nam trẻ tuổi, 26 tuổi được bổ nhiệm vào chức vụ điều hành Sở Trợ Cấp gồm 2 phòng với hơn 20 nhân viên. Có lẽ nhờ sự thương yêu của các cộng sự viên của tôi mà mọi việc nơi sở của chúng tôi tiến hành rất tốt trong nhiệm vụ cứu trợ các nạn nhân chiến cuộc. Trong khi đó, bên cạnh tôi là Sở Công Tác lo về việc điều hành và phân phối cán bộ đi đến công tác tại các địa điểm xảy

ra pháo kích, tại nạn do chiến cuộc gây ra. Tôi thường nghe các cán bộ than phiền thường bị ông Giám Đốc nhà binh này chửi mắng um sùm, đôi khi còn chửi tiếng Đức nữa đấy! Trời đất! Rất có thể tôi là cấp chỉ huy phụ nữ nên chưa lần nào người viết được nghe những lời không đẹp từ ông Giám Đốc boss trực tiếp này. May quá!

Đôi khi tôi phải xin nghỉ phép một hai ngày vì bị bệnh. Khi đi làm lại, hai vị chủ sự của tôi đã báo cáo với tôi rằng họ đã bị ông Giám Đốc này kêu lên văn phòng xài xể và bị la hét um sùm với tiếng Đức trong thời gian tôi vắng mặt vì một lỗi lầm không quan trọng. Dĩ nhiên lúc đó người viết tức giận vô cùng vì nghĩ rằng ông giám đốc nhà binh này đã sỉ nhục hai vị chủ sự phòng của tôi cũng tức là sỉ nhục tôi luôn vì tôi là xếp của hai vị chủ sự này. Tôi không còn biết kiêng nể vị đại tá này nữa, nên tôi đã vào tận văn phòng vị giám đốc này đòi xin từ chức, nếu ông không xin lỗi tôi. Lúc đó đôi mắt phượng của tôi có lẽ đã trợn trừng lên không còn dịu hiền như thường ngày nữa nhỉ? Nội vụ được đưa lên ông Boss lớn hơn để giải quyết và cuối cùng vị boss giám đốc sĩ quan quân đội này phải xin lỗi người viết vì ông đã có nhiều thành tích chửi bới nhân viên, trong khi người viết lại được thưởng cấp quý yêu vì đã làm việc rất tốt và có tác phong của một nhà hành chánh hơn. Sau đó chúng tôi đã cộng tác làm việc vui vẻ cho đến khi ông giám đốc nhà binh này trở về quân đội như cũ.

Rồi vận nước đổi thay, sau 1975 tôi lại được đi làm ở một xí nghiệp may gia công trong vòng hai năm với những ông boss mới, mà thật tình tôi không biết nói sao về tài năng lãnh đạo của quý vị boss này. Tôi phải "giả dạng tiều phu", nín thở qua sông xem như không biết, không nghe, không nói gì hết trong thời gian tìm đường qua Mỹ để khỏi bị bức mình và không còn phải sợ hãi mỗi ngày nữa.

Nói đến cái sợ, người viết nhớ đến mẩu chuyện thiên ngăn ngăn dưới đây trong khi tìm ý viết tiếp về các người boss khác để hầu quý độc giả đọc cho vui nhé.

Sợ nhất cái gì?

Chú tiểu hỏi hoà thượng: "Thưa sư phụ, người ta sợ nhất cái gì?"

Thế con cho là cái gì? – Hoà thượng hỏi lại đồ đệ.

Có phải là sự cô độc không ạ?

Hoà thượng lắc đầu: "Không đúng!"

Thế thì là sự hiểu nhầm chăng?

Cũng không đúng!

Là sự tuyệt vọng?

Không đúng!

...

Chú tiểu đưa ra liền mười mấy phương án, nhưng hoà thượng đều lắc đầu.

"Vậy thì sư phụ nói cho con xem, đó là cái gì?" – Chú tiểu chưa chịu thôi.

"Là chính con?"

- Chú tiểu ngẩng đầu, mở to mắt dường như hiểu nhưng cũng dường như chưa hiểu, chú nhìn thẳng vào sư phụ như xin điểm hoá.

"Đúng vậy!" – Hoà thượng cười nói – "Thực ra những điều con vừa nói như sự cô độc, sự

hiểu lầm, sự tuyệt vọng...đều là cái bóng của thế giới nội tâm của con, đều là cảm giác mà tự con gây ra cho con thôi. Nếu con tự nghĩ là những cái này thật đáng sợ thì đúng là con tự đánh bại con. Còn nếu con nghĩ là chẳng có gì đáng sợ cả, ta có thể chiến thắng thì chẳng cái gì có thể áp đảo con. Bởi vì một người mà ngay cả bản thân mình cũng không sợ thì còn sợ cái gì nữa. Cái làm cho ta sợ không phải là những suy nghĩ mà là chính bản thân ta”.

(Nguồn: trích Truyện Thiên trong Old Cottage)

Như vậy “Ông Boss” đáng sợ nhất là chính là bản thân ta đấy, phải không Bạn?
Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Nguồn: tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên internet, qua email bạn gửi-MCTN221-ORTB621-4-12-14)

Mời quý bạn xem You Tube dưới đây cho vui nhé.

https://www.youtube.com/watch?v=t9EE0_gd8OA&list=PLCWHPuqIsqJM-msklbT3DFEKqC80Bn4eW

Sương Lam

Website: www.suonglamportland.wordpress.com

<http://www.youtube.com/user/suonglam>

SÁO CHIỀU BUỒN CẢ CÔ THÔN

*Bảo quên sao nhớ quá chùng?
Nào đâu ruột thịt, Người Dưng ấy mà!
Ra vào ử dột sắc hoa
Ghét tre thưa, oán đàn gà lông bông
Mười thương còn một hương đồng
Nhờ cơn gió nội bay vòng tìm Ai.
Á Nghi** 3-5-2014*

Bằng Lăng Hoa Tím

HỒNG HƯƠNG

*Bữa cơm tối anh dọn bàn tình tứ
Nến thơm lừng, lắng mạn nhạc du dương
Bất bình thường em hưởng một đẽ thương*

Vào hạ

Mùa hoa tím về
Bằng lăng thơm ngát đường đi

Anh đòi thưởng: -Phi thường công nấu nướng!

*Em cười ngượng, thẹn thùng pha sung sướng
Mạch yêu thương hợp xứng đập bất thường
Vẫn chưa tường sao ấm cúng Hồng Hương?
Anh độ lượng: -Em! Người Thương Thần Tượng!
Á Nghi, 3-5-2014*

Thơ ngây bé bước chân đi

Dơ tay muốn hái xuân thì trên cao

Chùm hoa tím nhạt lối vào

Công viên
Hoa tím
Ta ngồi bên nhau
Má đào phai
Má đào phai
Bên chùm hoa tím
Không phai tình nồng
Tuổi hồng
Rực rỡ tuổi hồng
Hái chùm hoa tím
Lồng vào tóc mây
Hoàng hôn
Nắng đọng trên cây
Nắng đọng ngọn cây
Tím rơi rớt rụng
Tím rơi rớt rụng
Thơ ngây nhạt về
Sao Khuê

ĐƯỜNG THƯƠNG NGÁT HƯƠNG

*Lâu lâu đưa em đi chơi
Mình chu du cùng trời
Có hoa thơm, bướm lạ
Tung tăng sắc khoe người.*

*Thong dong qua bao đường
Tay trong tay người thương
Cùng lặng im chiêm ngưỡng
Bao kỳ hoa ngát hương.*

*Em thướt tha, mượt mà
Ngày, cười tươi hơn hoa
Chân ung dung thư thả*

Đêm, nhàn nhã tình ca.

Á Nghi** 2-5-2014

Người Ta Đã Có Người ... Ta

Thơ Á-Nghi

Nhạc Lmst2007

Ông khước đại chữ tình Tôi chạy trốn thất kinh
Dù chân đà... cao tốc Tim vẫn đập thình thình Tim vẫn đập thình
thình Ông tỏ màu nhưng nhớ Tôi trốn chạy tình si:
Một người yêu duy nhất! Chỉ một lần vu quy! Ông tỏ màu nhưng nhớ
Tôi trốn chạy tình si: Một người yêu duy nhất! Chỉ một lần vu quy!
Ông về! Hãy về đi! Nụ tâm xuân có chủ
Bướm Ong vờn làm gì? Tim Người, hoa đã怒放! Tim Người hoa đã
ngự! Ông tỏ màu nhưng nhớ gì? Tim Người hoa đã
ngự! Tim Người, hoa đã怒放!

Copyright Lmst2007/Y-Nga

Người Đang Yêu

Thơ Á Nghi

Nhạc Lmst2008

Chủ nhật trời trong trong Anh có nhớ em
không? Hay Anh đang mơ mộng Ngày hợp duyên tơ hồng? Ngày hợp
duyên tơ hồng? Buổi sáng nắng vàng vàng Em cũng nhớ nhớ
Chàng Việc nhà em lơ đãng Làm gì cũng dở dang Làm gì
cũng dở dang Cuối tuần gió hãy hãy Niềm vui vui tràn
đầy Anh làm chi bên ấy? Có như em, say
say? Có như em say say? Mai về làm... vợ
anh Trời còn màu thiên thanh? Và em còn thanh thân Ngắm hoa
nở rộ cành? Chủ nhật trời trong thanh? Và em còn thanh
thân Ngắm hoa nở rộ cành?

Copyright @ Lmst2008/A Nghi

Anh đến như tình yêu hoa cúc
Anh đến với tình yêu dễ thương
Anh đến mang tình yêu tỏa sáng
Anh đến trong tình yêu vô tư...

Có thể nào như thế?
Trao tình yêu đến tôi!
Từ lâu rồi tôi để
Trái tim hóa kim cương!

Hạt kim cương óng ánh
Hạt kim cương lỏng lánh!
Rất cứng, chỉ phân xạ
Thành sắc màu kiêu sa!

Dù bao giờ gặp được
Viên kim cương trong suốt
Chẳng thể nào soi được bóng anh
Chẳng thể nào tìm thấy anh
Trong trái tim của Đá!

Mà sao...anh vẫn đến?
Soi tình yêu...lấp lánh Kim Cương!

Lê thị Mỹ-Công

GHEN

Ngày nào canh cũng rau **đay**
Bữa nay thêm món **đọạ đày** chi đây?
Hành phi, tỏi rán? Béo ngậy!
Cơm niêu, cơm **đập** em bày **ớt** khoe?

Bánh **gai** đen đũi khó mê
Cho anh miếng bánh **phu thê** đi nàng
Dịu dàng sao chẳng khoe khoang?
Để anh cứ phải xốn xang **cơm nhà!**
Á Nghi** 2-5-2014

BẮT CÁ HAI TAY?

Một con cần phải hai tay
Cá còn vùng vẫy đông tây rộn ràng
Làm sao hai cá, hai đàng
Hai tay cùng bắt hỡi chàng lãng nhăng?

Phải nào đơn giản gió, trăng
Muối mòng đũa giỡn lãng quăng đêm dài.
Á Nghi, 2-5-2014

CHỊU THUA GẠCH NGANG, GẠCH CHÉO!

Em không thích những bài thơ gạch chéo
Càng đọc nhiều, mắt ngoắc ngoéo chòng
cheo
Ốc trong veo phải tròn tréo vòng vèo
Lắm lắt léo lộn tùng phèo vắn vẹo.
Á Nghi** 2-5-2014.

MÙA ĐÔNG QUÁ DÀI!

*-Ha ha! Nước đá tan kìa
Mong sao cho sớm giao mùa tiết xuân!
Anh reo vang dưới nắng vàng
Người đi ngang cửa rộn ràng cười theo.
Á Nghi, 2-5-2014*

NGƯỜI NHỒ CỎ

Những ngày đông đi qua, mùa xuân đang tới mà sao lòng ta vẫn còn lạnh lẽo thế này hả trời? Thủy thầm than. Chỉ lạnh lẽo thôi còn đỡ, nỗi cô đơn trống vắng giống như đang lạc giữa hoang đảo không người, những lo âu phiền muộn về vô số rắc rối trên đời, nhất là chuyện tình từng gây khổ đau vô phương tiến thoái của nàng làm đầu óc nàng điên đảo! Những ngày đi làm, công việc bề bộn thì không đến nỗi, chỉ những ngày nghỉ như thế này là nàng phải quay quắt vì những gì sâu kín trong tâm tư được dịp bùng dậy mặc sức hành hạ nàng. Đi lui đi tới, nàng làm nhiều vòng hết trước nhà lại ra sau vườn, mong mình bình tâm, nhưng vẫn không được.

Khi bước chân vô tình dẫn nàng ra sau nhà, mắt Thủy chợt lóa lên vì vườn sau trông đẹp làm sao! Chim sẻ đang lúc thúc trong đó, ong bướm đang vờn lượn dưới ánh nắng cuối đông. A! Thủy chợt thấy rất lạ khi phát hiện ra điều này; một điều đã từng hiện hữu không biết từ bao giờ mà con mắt của nàng sao chưa hề thấy! Cũng chỉ là cái sân sau đã bao nhiêu năm rồi không lợp cỏ xanh (vì nó quá lớn khó tưới nước và cắt cỏ), trước giờ là nơi để nhiều cỏ dại đua nhau mọc lên trong mùa xuân rồi ủ rủ héo khô dần, chết đi trong mùa thu mùa đông. Hôm nay sao nó giống như một tấm thảm vĩ đại đầy màu sắc đẹp đến thế? Nên là màu xanh điểm màu vàng cam, hồng, đỏ, trắng, nâu. Hiếu kỳ đến gần nhìn cho rõ hơn, thì ra đó là do màu hoa cỏ hợp thành, dù không đều! Ôi chà! Lại có cả những hoa gì màu tím nữa đây? Chẳng biết sao Thủy thích nhất màu tím. Mỗi lần nhìn thấy màu ấy là thấy như mình bị một mối tình cảm thân thiết ràng buộc, bất kể màu tím đó nằm trên cái tạo vật cụ thể nào. Nàng ngồi thụp xuống. Màu tím này thì ra là muôn ngàn cánh hoa nhỏ nhỏ hiện thân. Chúng bé quá, nằm ẩn mình giữa đám cỏ dại trông rất an phận rất tội nghiệp! Thủy nhìn những bông hoa chung quanh vườn; Roses, Iris, Tulip, Geranium, Orchids, Ice Plants, Plum, Peach, Guava, Oranges v.v, và những cây trồng dưới đất cũng như trong các chậu mà hằng ngày nàng vẫn thích thú ngắm nghía. Hoa của chúng lớn gấp bao nhiêu lần, rực rỡ tươi thắm hơn biết bao nhiêu lần, nhưng chưa bao giờ nàng thấy lòng bị xúc động như khi nhìn những hoa tím như hôm nay. Bầy bướm chỉ vờn những bông hoa trên cao, đàn ong cũng đang bay quanh các loại hoa thơm đang hé nụ khoe nhụy vàng bên trên. Những chiếc hoa tím này đã bé tí còn bị lũ cỏ dại che khuất như thế thì làm sao mà ong với bướm thấy cho được? Liên tưởng đến thân phận những người con gái bị trời bắt sinh ra quê mùa xấu xí, như là "hoa đồng cỏ nội" chẳng có ai đoái hoài, ...nàng bỗng động lòng thương. Vốn sẵn có tâm hồn đa tình dễ cảm giàu tưởng tượng, mắt nàng chợt sáng lên. Cụm từ "Hoa Hèn Cỏ Dại" có lẽ rất hợp với trường hợp này. Thế là đột nhiên ý thơ tuôn tràn thành bài thơ:

HOA HÈN

Em một loài hoa nhỏ

Nở muộn vào cuối Đông

Chen chúc cùng đám cỏ
"Thủy chung" màu tím hồng.
Quanh em đầy màu xanh
Li ti những hoa vàng
Lấm tấm loài hoa trắng
Cỏ úa năm ngổn ngang.
Bình minh nghe chim hót
Em nghe lòng lâng lâng
Nhìn nắng chiều nháy nhót
Em mơ ước mộng lung.
Em loài hoa không tên
Năm cánh xinh rất duyên
Cũng vì em bé quá
Ong bướm chẳng thèm nhìn.
Mang theo từ kiếp nào,
Lời hứa sẽ tìm nhau
Mặc kiếp đời dâu biển
Luôn nhớ buổi ban đầu.
Tình nay ở nơi đâu?
Em vô vọng âu sầu
Trời nhuộm em màu tím
Bắt mãi hoài thương đau?
Mây bay mãi trên cao
Gió lữ lướt qua đầu
Trời thì cao, cao quá
Phận hèn biết làm sao!

Ái Hoa

Khi mùa xuân đến vạn vật chuyển mình, chim chóc vui ca, cây già cũng trở lộc, cả cỏ dại hoa cũng nở mà. Chuyện muôn đời dễ hiểu thế mà sao mãi đến bây giờ nàng mới để ý đến! Chung qui cũng chỉ vì bao nhiêu chuyện phức tạp, quan trọng hơn, như mây đen luôn che phủ tâm trí nàng dù giữa trời giao mùa đầy nắng mùa xuân. Thủy cũng như loài hoa tím tí hon ở đất thấp chẳng làm sao thoát ra được để nhìn ánh mặt trời. Nào ai biết được hoa có tiền kiếp hay không. Giả như kiếp trước hoa đã cùng tình hoa yêu nhau, vì lý do nào đó đã phải phụ nhau, trước khi chia xa đã cùng hoa kia thề nguyện kiếp này sẽ đi tìm nhau mà tái hợp... Trong ý tưởng đầy tình người đó Thủy đã quyết định cứu vớt loài hoa này. "Mình không thể để cho cỏ dại che khuất chúng thế được." Thủy ngồi thụp xuống. Với hai bàn tay trần nàng bắt đầu nhổ cỏ dại xung quanh chúng. Một đám, hai đám, ba đám. Có thể chứ! Những bông hoa tím tí hon xinh đẹp, nằm trên những nhánh cây có lá xanh hình lá phượng tí hon khi hết bị che khuất càng dễ thương hơn giữa đủ loại hoa dại rải rác bao quanh. Thì ra có nhiều hoa dại khá đẹp mà mình không biết! Chẳng ai thích cỏ dại, cỏ dại lại mọc mạnh, mọc tràn lan. Những gì quý giá ta yêu thích, dù cố gắng bao nhiêu cũng giữ gìn không được. Những gì xấu xa như cỏ dại muốn diệt đi lại vẫn ngổn ngang khắp lối đường đời. Oái oăm thay!

A! Những chú ong nhỏ đang bắt đầu lần lượt đáp trên những cánh hoa, sau khi chúng không còn bị đám cỏ dại che khuất nữa! Có thể chứ! Thủy thấy vui như thể chuyện tình của nàng đã thoáng đàng hơn. Lan man là tính trời sinh, nàng lo rằng những cánh hoa bé tí xíu thì nhụy hoa không nhiều. Bầy ong đi kiếm ăn, hút được bao nhiêu nhụy hoa phải mang về tổ tích chứa làm mật. Một tổ ong bao nhiêu ong phải làm việc chăm chỉ như thế qua bao nhiêu ngày tháng mới thành một ổ mật? Rồi ong có hưởng được thành quả do công lao của chúng hay không? Nàng đã thấy người ta trong các miền quê đua nhau đi tìm tổ ong mật để ăn hay đem bán. A! Đau quá! Hai tay trần vẫn tiếp tục nhổ cỏ bất ngờ bị gai gì đâm vào tay rất đau. Thế là tâm trí Thủy liền phiêu du qua cảnh những bộ lạc sống trong các vùng núi cao và rừng rậm phải vất vả đi kiếm ăn từng bữa trong mấy đoạn phim Beyond Survival do Les Stroud đóng mới xem tối qua. Dân bộ lạc ở Syria, Lybia đi từ sáng sớm, đôi chân trần bước trên đá cứng chông gai, gặp thứ gì ăn được đều lượm lật đem về cho đàn bà con nít ở nhà. Khi may mắn thì kiếm được thú rừng, khi không may thì đào rễ cây hái rau dại. Vũ khí của họ để săn thú chỉ là những cây cung đơn sơ tẩm chất độc, những cái dao tự mài từ sắt nguyên, và cách đào xới thì bằng tay (cũng giống như nàng hôm nay.) Bàn chân họ dày đến nỗi gai đâm không thủng đá núi cửa không đứt. Bàn tay thì có thể thay cuốc xới đất. Kiến rừng thật lớn bám vào đây chân đua nhau cắn khi họ bước nhằm ổ kiến cũng như lũ ong túa ra chích khi bị họ cướp tổ ong mà họ coi như không. Nhớ tới đó nàng đâm ghét kiến và chẳng thương hại cho loài ong nữa. Thay vào đó, nàng còn cầu cho những kẻ khốn cùng này tìm được thêm nhiều ổ mật để chia nhau, chia cho vợ con đang đói thắt ruột ở chòi chờ họ trở về để có bữa ăn độc nhất trong ngày. Nếu ngày nào không may họ chẳng kiếm được gì thì tất cả phải nhịn đói. Loài người vì sinh tồn đôi khi phải làm hại đến các loài khác mà không bị lương tâm cắn rứt. Cũng còn may; những người này đã kiếm ăn giữa chốn thiên nhiên, không có ai sở hữu, không có ai đâm chém kiện thưa!

Mặt trời lên cao dần mang nắng ấm tới. Mùa đông chưa hết và xuân chưa đến nhưng Thủy đã thấy rất nóng sau khi hay tay đã làm việc liên tục mấy tiếng đồng hồ. Dù trong vô thức nhưng hai tay nàng chỉ nhổ đi những cỏ dại, chừa lại toàn là hoa. Hoa tím và hoa vàng. Loại hoa vàng này thuộc loại cây nhiều nhánh chìa ra xung quanh nằm sát mặt đất máy cắt cỏ không cắt nổi, cái rễ rất khó nhổ, và những hoa vàng xinh xắn này sẽ biến thành những quả tròn đầy gai, đã từng bám vào ống quần và chích vào chân nàng đau thấu trời xanh. Nàng tự dặn mình sẽ cố búng chúng đi trước khi hoa vàng hóa thành quả gai! Rồi vào ngồi nghỉ ở dưới cây dù có bộ bàn ghế mới mua ở hàng hiên.

Nhìn cây cối đong đưa trước làn gió nhẹ, ngắm bầy chim sẻ đua nhau kiếm mồi kêu chíp chíp ở trong vườn, nghe tiếng chim oanh thỏ thẻ, chim khuyên huýt huýt, chim sáo thay nhau kể chuyện từ các cây cao quanh nhà đua nhau lên giọng cao thấp, nhanh chậm với nhịp điệu khác nhau. Có loại chim gì mà tiếng kêu thật nhanh thật mạnh như giọng mẹ mắng con: " Tao nói với mày rồi mà sao không chịu nghe

hoài thế?"... Thủy thấy ôi chao là vui, là thoải mái, tưởng như mình đang ở giữa cảnh thần tiên! Cây cỏ hoa lá hình như đang vui vẻ đón ánh nắng mặt trời. Cả những chiếc lá nằm dưới khuất cũng cố ngoai ra để cười cùng ánh nắng. Vạn vật hình như tất cả đều vui. Cả nỗi cô đơn của nàng như đã phai đi theo hơi ấm. Mặt trời và không khí là của chung, chẳng cần mua vẫn có, chẳng cần lo ai chiếm nhiều hơn. Quả là ân huệ Trời ban. Khi tạo ra vũ trụ, chẳng phải là Tạo Hóa đã có ý định cho muôn loài chia nhau cùng hưởng đồng đều hay sao? Chẳng phải là Ngài đã ngậm gấn vào tim óc loài người ý thức rằng mọi người đều bình đẳng trong mọi phương diện? Chẳng phải Ngài cũng đã cho nhân loài một lương tâm, một trí khôn để biết phân biệt thiện ác, để biết gìn giữ tình yêu/tình thương và sự công bằng dù ở bất cứ nơi đâu trong vũ trụ hay sao? Thế thì tại sao người lại giàu sang, ở lâu dài rục rờ như ông hoàng của xứ Brunei, kẻ lại đói nghèo khốn khổ chỉ có cái chòi nhỏ xíu, vách mái không đủ kín để che thân như những bộ lạc ở Lybia, ở Phi Châu? Ngay trên quê mẹ Việt Nam thân yêu hiện giờ vẫn còn biết bao nhiêu mảnh đời khốn khổ không nhà, đói nghèo lam lũ thiếu thốn đủ thứ! Người không thương người gây cho nhau bao bất công bao nỗi thống khổ thì ông Trời làm sao thương?

Tiếng rì rào của nước chảy từ cái fountain có đôi tình nhân đang âu yếm đứng bên nhau che chung cái dù theo làn gió mát đưa đến bên tai ru Thủy nhập vào thế giới xa lạ một cách rất dễ dàng....Hình như là những cái hoa màu tím hoá thành người từ bốn phương tám hướng đang băng núi băng rừng trèo đèo lội suối đi tìm kiếm nhau...

Ái Hoa

(Như một lời cảm ơn NS Thiên Anh đã phổ nhạc bài thơ Hoa Hèn này!)

QUÁI CHIÊU KHOE CHÀNG

Ghé "thăm", các chị khoe chồng:

Người khoe: -Ánh hát lòng vòng rất hay!

Không cần hương lúa, nhịp chày

Nấu canh: bắt nghiền rau... đày mỗi ngày.

-Anh ta mê áo lụa bay

Mê hương người ấy, đắm say "chân dài"

Cối chày ta giã liền tay

Khua cho phúc chủ, may Thầy nào cai.

-Chồng tôi kịch sĩ đại tài

Diễn đi diễn lại một bài rêm tai

CHÀNG

Gửi đến chàng Phan "dê xòm" nhưng hào hoa.

Chàng từ đâu đến!!! Tôi nào biết

Chỉ biết yêu chàng say ngất ngây

Vừa gặp ngỡ quen trong tiền kiếp

Tình yêu như lượn sóng bủa vây.

Hồn nghe chao đảo như men thắm

Ánh mắt chàng, ôi rục lửa thiêng

Không cách gì tôi vùng vẫy... thoát

Tựa như con sóc bị thoi miên

Chàng chưa mở lời, tim mở cửa

Tay chưa vuốt tóc, tóc nằm ngoan

Bờ môi chín đỏ như ngâm lửa

Khi vệt môi chàng nhẹ lướt ngang

Chàng gửi trao tôi lời ước hẹn

Một ngày thu đến sẽ về thăm

Trái tim thấp vôi hai hàng nấn

Tôi đưa lên đoạn đầu đài:

Muốn chì hay mất cả chì? Lựa ngay!

-Chàng em múa hát thua ai

*Câu An em tụng kinh hoai, chân như**

Đạo sư mới trị tà sư

Sát sanh, vọng ngữ: tội tù, sao tu?

Em xin các chị hiền từ

Nên thêm nhiều bạn, bớt thù giùm em

Cộng Tàu, Cộng Việt đây thêm

Bấy thù chưa đủ? Rước thêm thù... chàng?

Để dành sức chống ngoại bang

Việt gian, giặc ngoại xâm lãng kia kia!

Á Nghi, 1-5-2014

**Chân như: chân lý tuyệt đối, đời đời không thay đổi.*

Cho âm lòng tin quên tháng năm.

*Ngọn nến trong tim êm ả chảy
Mặc cho gió táp bão bên ngoài
Ngọn lửa phù sinh hừng hực cháy
Trái tim khờ khạo ngủ yên say*

Kiều Mộng Hà

Trích trong BNS CA DAO.

Tuổi vàng

Sao Khuê

Như đất trời vào thu, Sao Khuê cũng rón rén nhẹ bước vào mùa thu của cuộc đời mình! Bước vào mùa thu của cuộc đời là bước vào giai đoạn tuổi vàng. Chết chửa, sao quý vị lại nở lòng nào bắt chước cụ Nguyễn Trãi mà hỏi Sao Khuê :

*Này này hỡi bà cụ còn non,
dẫu biết rằng bà chẳng còn son,
vẫn hỏi xuân xanh bà nay mấy,
hỏi bà mấy cháu với mấy con.*

Để coi, Sao Khuê trả lời sao bây giờ :

*Tôi đến xứ này chẳng còn non,
tuổi đời chồng chất hết còn son,
xuân xanh nay mới vàng thu chớm,
chồng thì có một với ba con.*

Nhưng mà quý vị kỳ quá à, ai lại đi hỏi tuổi đàn bà con gái bao giờ, tuy vậy để quý vị biết Sao Khuê mấy tuổi ? (dễ lắm, lấy số chót của số điện thoại nhân cho 2, cộng cho 5. Nhân số có được cho 50. Cộng số này với số 1764. Đem số có được trừ cho năm sinh thì ra số tuổi- bảo đảm ai cũng đúng)

Quý vị ơi, cũng như mọi người Sao Khuê đã trải qua nhiều giai đoạn của cuộc đời: tuổi thơ khi còn trẻ, tuổi hồng, tuổi đẹp nhất của đời người mà người ta còn cho nhiều tên gọi như tuổi xanh, tuổi ngọc...rồi tuổi thiếu niên. Lớn tí nữa thì Sao Khuê thèm ăn chua - Í chết! quý vị chớ có nghĩ bậy là Sao Khuê có bầu thèm ăn chua sớm, thật ra Sao Khuê cũng như các cô ở tuổi teen thèm chua nhưng chắc là cần vitamine C cho sự phát triển của cơ thể nên lúc đó Sao Khuê thích ăn chanh, ăn trái cóc, trái xoài, trái bưởi, trái me... nhất là thích ô mai chua chua ngọt ngọt nên lứa tuổi này người ta gọi là lứa tuổi ô mai. Lớn lên tí nữa là tuổi thanh niên (*tuổi này thường rất lý tưởng nên hay bị dụ khị như... này thanh niên ơi, đứng lên đáp lời sông núi...*). Qua thanh niên thì tới tráng niên (tuổi này hay bị vào tròng, ở yên không lành mà cứ đòi sống chung với một người lạ hoặc, hình như cỡ 25-35-45 tuổi- rồi sau lại than là khổ, kêu cái người lạ hoặc đó là nợ, là oan gia), kể đó thành tuổi sồn sồn rồi tuổi... ông, bà (có cháu gọi bằng ông, bằng bà, đi ra đường không còn được sắp nhỏ gọi là cô, chú hay bác mà bị các cô chú choai choai này gọi là ông, bà)... Bây giờ thì Sao Khuê e lệ ngập ngừng tiến vào rồi ở trong giai đoạn tuổi vàng và trong tương lai có thể tiến lên tuổi bạc...

Khi nào bắt đầu tuổi vàng ? Điều này là điều bí ẩn của mỗi người nhưng có lẽ là lúc mà '*lực bất tòng tâm*'. Thật vậy quý vị nhỉ, nhiều lúc chúng ta tưởng mình còn khỏe còn trẻ nhưng mà chúng ta phải khựng lại vì sức khỏe không cho chúng ta xông xáo như xưa. Qua rồi cái thời đi làm suốt 13 tiếng đồng hồ liên tục. Bây giờ mà làm vậy thì mệt lắm, đã vậy còn mệt lâu nữa cơ. Tuổi vàng tới rồi đấy! Vậy lúc nào là tuổi vàng?

Có người cho rằng tuổi vàng là lúc chúng ta nghỉ hưu; mà lúc nào là lúc nghỉ hưu đây? Có người về hưu ở tuổi 50, có người đến 80 vẫn còn đi làm tuy qui định chung chung của thế giới là từ 65 tuổi trở lên là được lãnh tiền già, vậy thì tạm thời chúng ta ngầm đồng ý với nhau xấp xỉ 65 tuổi là lúc chập chững bước vào tuổi vàng chăng?

Mà tại sao lại tuổi vàng thưa quý vị? Có lẽ người ta so sánh đời người với đời lá cây : khi còn non thì lá xanh, khi tới mùa thu thì lá đổi màu vàng, sau đó úa dần và lìa cành ... nên tuổi vàng lại cũng coi như mùa thu của cuộc đời chăng ?

Có người cho mùa thu đẹp, có người cho mùa thu buồn... Sao Khuê thì thấy vừa đẹp vừa buồn. Buồn vì sau mùa thu là mùa đông, mà mùa đông của Canada, eo ơi sợ lắm. Mùa đông đời người cũng vậy, có ai thoát ra khỏi cái hệ lụy Sinh Lão Bệnh Tử của cuộc đời đâu. Ít ngu sao mà nói chuyện buồn. Sao Khuê dư biết quý vị chỉ thích Sao Khuê cà kê dê ngỗng chuyện gì tếu tếu mà thôi. Vậy thì gác cái buồn của mùa đông sắp tới qua một bên, chúng ta nói tới cái đẹp của mùa thu.

Mùa thu nơi Sao Khuê ở đẹp lắm quý vị ơi, lá nơi này đến mùa thu thì tuyệt đẹp : vàng, xanh, cam, đỏ...

Nắng quái ửng lên vàng cả chiều, lòng người ngoạn cảnh thấy phiêu diêu, vàng ơi hãy giữ dùm ta nhé, thu với rừng thu vẻ mỹ miều...

Cuộc đời vào mùa thu cũng tuyệt đẹp quý vị ạ. Không phải ư?

Này nhé, quý vị được về hưu, khỏi phải ngày ngày tất bật đi làm... Quý vị bảo sao - nghỉ làm thì không có tiền tiêu ấy à ? Đúng rồi, Sao Khuê cũng vẫn nghe theo tiếng gọi của nữ hoàng :

Nữ hoàng tuy ở rất xa.

Tiếng người vắng đến tai ta lại gần.

Lời tha thiết giọng ân cần.

Luôn luôn nhắc nhở đi mần đi con

Tiền lương có, mua đồ son (on sale).

Mua quần, mua áo, con còn đi chơi.

Có tiền, con được thành thơ.

Đi ăn, đi uống; đi bơi, biển, hồ.

Lúc máy bay, lúc đi đò.

Tiền nhiều bạc lắm tha hồ mà đi.

Đi mần đi! đi mần đi.

Con đừng biếng nhác, mau đi mà mần....

(* tiền ở Canada có in hình nữ hoàng Anh!)

Nhưng mà từ ít lâu nay Sao Khuê...mắn biếng nhiều hơn mần việc vì sức khoẻ không cho phép, ấy là lúc mà lực bất tòng tâm đó! Còn quý vị, để coi, 65 tuổi rồi thì ít nhất quý vị cũng có trợ cấp tiền ...già nè, tiền hưu nè, tiền để giành khi còn đi làm nè. Người xưa đã bảo là 'tri túc tiện túc hà thời túc', biết đủ túc là đủ. Ít tiền thì xài theo ít, nhiều thì xài theo nhiều. Nhiều quá còn mần công để giành... kiếm tiền cho nhiều hơn đâu có dám tiêu xài, rốt cục chỉ là thần giữ của đấy ai ơi.

Xem nào, các nhu cầu chính của chúng mình là gì nhỉ : ở, ăn, mặc, thuốc men, giải trí.

Ở : nhà to, nhà nhỏ, ấp bé thì ai cũng chỉ ngủ trên một cái giường 4 chân có đủ gối mền, nệm chưa kể nhà lớn phải dọn dẹp lau chùi nhiều, không có giờ nghỉ ngơi giải trí.

Ăn : ăn uống thì hầu như ai cũng phải ăn vừa vừa kéo mập ú rồi sinh bệnh : Phòng bệnh hơn trị bệnh. Nhiều tiền rồi cứ tiệc tùng, ăn tiệm hoài thì càng dễ mắc bệnh lắm đấy :bệnh tòng khẩu nhập : bệnh theo miệng mà vào

Mặc : không ai có thể cùng lúc mặc nhiều bộ quần áo lên người và người thon thả mặc áo nào cũng đẹp cừ gì phải hàng hiệu : em xinh em mặc áo nào cũng xinh (mà muốn thon thả thì phải ăn ít thôi).

Thuốc men : Quý vị nào ở Canada thì tiêu chuẩn thuốc men đồng đều, Canada mới là xứ cộng sản chính cống về phương diện chăm sóc sức khỏe cho người dân.

Đến đây thì quý vị ...hoàn toàn đồng ý hay nhất trí mỗi người một ý - với Sao Khuê rồi nhé, bây giờ tới mục giải trí :

1. **Thể dục thể thao:** được xếp vào ...giải trí lành mạnh, mỗi tháng đóng chút ít tiền là chúng ta có thể tập tài chi, tập 'danse en ligne', tập khí công vừa khoẻ mạnh vừa vui vẻ với bạn bè.

2. **Đọc sách, xem phim:** sách báo thì mượn thư viện miễn phí chưa kể báo chợ phát không, tha hồ đọc ngoài ra ít lâu nay chúng ta xem phim gần như miễn phí nhờ máy móc tối tân, vật liệu rẻ, mỗi người thuê vài bộ rồi vừa đi tập thể dục vừa trao đổi phim, xem không kịp luôn...Ai có tí tiền sắm cái I Pad hay Smart TV thì tha hồ mà xem, xem đủ thứ, đủ loại...

3. **Du hí:** loại trừ những màn tứ đồ tưởng mà những người lành mạnh như chúng mình không bàn đến, nên du hí với chúng ta chỉ là nói tới chuyện du lịch mà thôi. Nhiều tiền thì quý vị đi chơi xa, Sao Khuê ít tiền thì đi gần theo các hội đoàn, đi đâu cũng là...ra khỏi nhà, ngoạn cảnh, vui với bạn bè chứ còn gì nữa?

Vậy thì quý vị cứ yên chí về hưu mà không sợ bị khủng hoảng kinh tế trầm trọng, dĩ nhiên không thoải mái so với lúc còn đi làm nhưng ở đời, liệu ăn thì no, liệu co thì ấm

cái thân mình còn như nếu cái chân quá nhỏ không che đủ cái chân thì lạnh căng chút chút thôi mà (!) mí lại hồng lẽ cày hoài tới ngày xuống lỗ hay sao? (nói vậy chứ Sao Khuê cũng lo thấy mồ, chả thế mà có tên là bà CẢ LO)

Giải quyết xong một chữ T quan trọng rồi nhé (Tiền), bây giờ tới cái T thứ nhì : Tình.

Tình quan trọng lắm quý vị ơi. Đến tuổi vàng thì dường như nhà nào cũng chỉ còn có hai con khi già chưa kể có nhà lại chỉ có một, lủi thủi ra vào. Sao Khuê có ông bạn ở xa, có lần gọi điện thoại hỏi thăm thì ông trả lời : lúc này tôi ở với hai cô - Ngon vậy ? - Ừ hai cô đó là cô Đơn và cô Độc. Mèng ơi nghe chua sót thế nào ấy.

Vậy thì ai đã lỡ ôm nhầm 'cô Độc' thì phải đuổi cái 'cô Đơn' ra khỏi cửa ngay nhé, không những thế tất cả chúng ta phải tìm đủ mọi cách mà tiêu diệt cái 'cô Đơn' này. Cô ta chẳng có gì đẹp để cả đâu, đó là con mụ phù thủy vô cùng độc ác từ từ gặm nhắm chúng ta, làm cho ta hao mòn cả thể xác lẫn tinh thần mà chỉ có tình thương mới hóa giải được pháp thuật độc ác của mụ phù thủy này mà thôi. Mụ ta sẽ khiến chúng ta rút lại trong nghi ngờ, khổ đau, mặc cảm, ăn không ngon ngủ không yên, khó thở, căng thẳng.... Những đồn nén không nói ra với ai (cô đơn) ảnh hưởng đến tim mạch vậy nếu quý vị sợ lên bàn mổ để mổ tim thì ngay từ bây giờ quý vị nên mở rộng con tim mình ra, trước hết là với ...con khi già bên cạnh mình. Nó cũng dễ thương mà.... Ông bảo sao : dễ thương mà thương không dễ. Không dễ sao hồi đó lẽ mẽ rước về? Hồi đó nó nhu mì hiền hậu bây giờ nó như bà La Sát, lo ca lo hát, không đụng chén bát, hết pizza rồi fast food, thậm thà thậm thụt vào Casino, trở ra trở vô, tiền không bạc hết...

Ôi khi già của chúng tôi cũng vậy thôi... 'nó' đáng ghét thật đấy. Ra ngoài thì ngọt sót với ...đàn bà đẹp về nhà thì nhăn nhó nhí nhố, chua kể còn lơ đãng, bỏ đâu quên đó, hay to tiếng, cáu kỉnh, bần gặt... đúng là khi già . Thỉnh thoảng có nhờ việc gì thì một là hư, hai là hỏng, ba là sai, bốn là sót, chưa kể còn cái tật để đến mai và còn hỏi tới hỏi lui tại sao phải làm, tại sao lại bắt làm, lắm lúc tức điên người lên.... Nhưng mà tưởng tượng đi, nếu con khi già này đau ốm, phải nằm nhà thương hay là ...bỏ đi mất tiêu thì sao.... Thế thì quý vị ơi, nếu lỡ có điều gì đến nỗi '*giận nhau từ muôn kiếp trước ghét nhau đến thuở bạc đầu' cũng 'hãy ngồi xuống đây, hãy ngồi với nhau, hãy nói chonhau, hờn căm ngày nào, nổi hận thật cao...'* nghe xong rồi thì '*cùng nhau rửa sạch, ta nghe rạt rào, tìnhthương tràn vào, như mới thuở nào, mình mới quen nhau ...*' ...sau đó mau mau ôm chặt 'nó' mà thương đi quý vị ơi. Thời gian còn lại ngắn lắm, rồi sẽ tới lúc nào đó không còn thể gấu ó với nhau!!! Có bao nhiêu người đã hối hận vì nhận ra sai lầm này quá trễ !....

Sao Khuê mới tìm ra một phương pháp để bớt tức mình với mọi người : quay 180 độ cách nhìn sự việc.

Thí dụ :

- « nó » hay quên : may quá không phải mình hay quên!

- « nó » vụng về, may quá mình không vụng ,nếu mình cũng đoảng như vậy thì phiền nhi
...

- « nó » bị bệnh : may quá mình không bị bệnh năm một chỗ : phiền lảm lảm vì mình
bệnh thì không ai nấu cơm, hành mỡ chỗ nào không ai hay, nhờ cạo gió thì quẹt quẹt
bôi bác, cái gì cũng hỏi, mệt gần chết vì bệnh mà còn khát khùng vì cái suốt ngày bị
hỏi...đế ở đâu?...ở đâu?

Thương 'khỉ già' thì đôi khi hơi khó nhưng thương 'con cháu nó' thì dễ hơn nhiều phải
không quý vị. Tuy vậy đôi khi quý vị thương không... hợp thời trang thế kỷ thứ 21 thì phải.
Ai đời quý vị cứ 'áo mặc sao qua khỏi đầu' bắt chúng phải theo ý mình, không được như
vậy thì giận dỗi và đau khổ. Lạ chưa, khi xưa cha mẹ bắt ne bắt nét, bắt khoan bắt nhật
mình, mình có thích không mà bây giờ lại làm khổ con cái ? Giả tí chúng có sai quấy thì
khuyên bảo và ...thương nhiều nhiều thêm xem sao. Nói đại nếu chúng thuộc loại ...hết
thuốc chữa thì '*lấy câu vận mệnh người dân khổ đau*' còn mấy cái chuyện nhỏ như chúng
không đến thăm ta được thì ta đi thăm chúng, ân cần vui vẻ ...tội gì mà câu nệ để tình
thân lạt lẽo.

Nói thật với quý vị nghe, từ bao năm nay Sao Khuê cứ phải lặn lội đi thăm con và cháu vì
thông cảm chúng phải làm việc quá vất vả được ngày nghỉ lại phải công kia việc nọ, cái
ngày chúa nhật của mọi người là ngày cháu nhật của Sao Khuê đấy vì bác sĩ Ornish, tác
giả cuốn sách Love & Survival, nói rõ: *Tách lìa tình thân gia đình và bạn bè là đầu mối cho
mọi thứ bệnh từ ung thư, bệnh tim đến ung nhọt và nhiễm độc. Tình thương và tinh thần
là gốc rễ làm cho chúng ta bệnh hay khỏe.*

Nhưng thương con khỉ già và cháu con chưa đủ, chúng ta còn cần
đến bạn bè để tiêu diệt hết cô đơn. Con cháu còn bận làm ăn, mà
chúng ta có nhiều thì giờ rảnh rỗi, nếu cứ ru rú ở nhà thì lại sinh
sự cãi nhau với khỉ già là uống công tu hành sắp thành chánh quả,
lại nữa nếu ở một mình mà cứ biệt lập, không ra khỏi nhà, không
giao thiệp với bạn hữu thì dần dần sinh ra tủi thân, rồi trầm cảm,
rồi than thân trách phận, ứ đọng đi đến lo âu tuyệt vọng dẫn đến bao nhiêu là bệnh. Mau
mau ra khỏi nhà đi quý vị. Gặp gỡ thường xuyên bạn bè ở những nơi công cộng như ở hồ
bơi, chỗ tập thể thao, tài chi, tập nhảy, chúng ta sẽ thấy vui vẻ và cân bằng hơn. Nếu có
được một hai người bạn thân để trút bầu tâm sự lại càng tốt nữa. Những lo âu, giận hờn,
buồn bực ngay cả ganh ghét nói chung là những dồn nén mới đây hay lâu ngày mà được
nói ra (hay nếu không có ai chịu nghe thì phải được viết ra) để cho vơi nỗi sầu nếu không
thì dễ mắc bệnh lảm quý vị ơi. Nếu lại có những người bạn để được cùng nhau đi thiên, đi
lễ, đi cầu nguyện thì chúng ta thật là may mắn như ngày xưa Bá Nha gặp Tử Kỳ :

Chỉ một lần thôi, vẫn muôn đời.

Chỉ một lần thôi mà mãi mãi.

Một lần thôi! chỉ một lần thôi.

Mà dao cầm ai đập vỡ!

Tiếng đàn... theo nước trôi ...

Ôi! mây trắng nước xanh.

Xa nhau với với!

Cũng vẫn trong nhau.

Vẫn sáng ngời !

Nhưng xích lại gần đây Sao Khuê nói nhỏ quý vị nghe: để giữ cho tình bạn được lâu dài thì ta chịu khó thu thanh, khi phát sóng cần gắn bộ phận lọc thật tốt để **chỉ phát ra tin vui** cho mọi người cùng nghe mà hổng có ai méch lòng và tâm niệm rằng muốn được tha thứ chúng ta cần biết tha thứ, muốn không bị chấp nhất thì chúng ta đừng chấp nhất. Sao Khuê có một bà bạn rất dễ thương vì bà cười suốt ngày và luôn luôn phán một câu xanh rờn : **Úi nhằm nhò gì, chuyện nhỏ !** Đúng quá rồi còn gì, chúng mình đã làm bao nhiêu là chuyện lớn, giờ đây chỉ còn là những chuyện nhỏ không hà. Có lẽ chuyện lớn nhất còn lại bây giờ là chuyện ...ra đi êm thấm, đúng không....này quý vị chớ cho là Sao Khuê lên mặt dậy đời, chẳng qua là Sao Khuê làm không được nên ...thách quý vị chơi, nói dễ làm mới khó. Sao Khuê là ...giám đốc xưởng chấp nhất và tới giờ này, gắn vào nhà thiêu rồi vẫn còn kể tội con khi già bên cạnh. Chao ôi, muốn nghĩ nó là chuyện nhỏ mà nó cứ phình như quả bóng thể này !!!!Thế nên Sao Khuê phải đi Chùa. Quý vị nào không cùng tín ngưỡng với Sao Khuê thì đi đến giáo đường hay bất cứ đâu để cầu nguyện vì người ta cho biết là những người đi nhà thờ có huyết áp thấp hơn những người không đi nhà thờ.Trong cuốn sách nhan đề 'God, Faith and Health' *tác giả cho biết những người có tín ngưỡng thường lành bệnh nhanh hơn, ít bị nhồi máu cơ tim, họ đối diện dễ hơn với những thăng trầm của cuộc sống và họ lạc quan hơn.* Thật vậy, sau mấy chục năm mài mê bơi lội trong biển đời, đến lúc chúng ta cần một cái phao để tựa vào đó mà ...bơi cho...thoải mái và đỡ mệt hơn; cái phao đó chính là tôn giáo. Không biết quý vị thì sao chứ bây giờ khi đi du lịch, gặp chùa, Sao Khuê vào lạy Phật; gặp nhà thờ, Sao Khuê quỳ lạy Chúa và khi gặp hoạn nạn khó khăn, bệnh tật thì vái tứ phương! Khi nào bối rối thì Sao Khuê chuyên chú cầu nguyện để cho lòng lắng xuống vì khoa học đã chứng minh là **khi căng thẳng thì cơ thể tiết ra những hóa chất ảnh hưởng rất nhiều đến sức khỏe, giảm đề kháng, dễ đau nhức** bằng chứng là khi quý vị lo nghĩ nhiều thì bao tử bị quặn lại, lo sợ quá thì tim thắt lạiSao Khuê ráng bắt chước nhỏ bạn : Úi bỏ qua!

chuyện nhỏ! Có lần Sao Khuê đang làm việc, khách vào đông mà điện thoại liên tục phải giải quyết ngay khiến cho một người khách còn trẻ người bản xứ phải chờ hơi lâu. Sao Khuê xin lỗi thì cô ấy nói là : chuyện nhỏ mà, ở đời còn biết bao nhiêu là chuyện quan trọng hơn. Thật vậy bình tâm suy nghĩ thì đời còn biết bao là chuyện lớn hơn, rồi mới đây ai đó chuyển đến cho Sao Khuê qua internet những châm ngôn trong đó có câu *'niềm vui lớn là khi thấy mình có ích cho người khác'* và cũng lâu lắm rồi Sao Khuê được

đọc một bài của một người sắp ra đi về cõi vĩnh hằng nói về *Hạnh Bồ thí*. Thông thường khi nói đến bồ thí thì chúng ta nghĩ ngay tới đem tiền ra cho. Tác giả bài này có lẽ giống quý vị đây, bà ấy hầu như từ chối những sự giúp đỡ của người khác vì sợ phiền, sợ mắc nợ, sợ người ta coi thường v.v.. cho đến lúc gần ra đi về miền vĩnh cửu thì tác giả này mới thấy *Bồ thí ngoài nghĩa đem cho còn có nghĩa là biết nhận*. Cũng không phải chỉ có cho và nhận tiền bạc mà cho và *nhận ...ráo* trợ : niềm vui, nụ cười, thăm hỏi, ân cần, chia sẻ, giúp đỡ săn sóc, khuyên lơn v...v... và điều quan trọng là càng cho nhiều lại càng nhận được nhiều và cho đi cái gì thì nhận lại ngay cái nấy. Quý vị có lẽ cũng biết chuyện Đức Phật ngồi tu dưới cây bồ đề mà có một người Bà la Môn đến mang nhĩc Phật không hết lời. Khi người đó mệt quá hết nói nổi nữa thì Phật hỏi :

- Nếu ông đem tặng người ta một món quà mà người ta không nhận ông có đem về không?

- Có chứ!

- Vậy thì ông hãy đem món quà mà ông đem đến tặng cho ta về đi.

Chúng ta cũng chẳng ai thích được bồ thí kiểu này quý vị nhỉ. Lỡ có ai đem tặng thì gửi người đó đem về là ta Tu được chữ xả đó, chữ này coi vậy chứ khó thấy mồ Sao Khuê cũng chưa tu được tí tạo nào...Cô bạn của Sao Khuê khuyên rằng phải tập xả ngay từ khi một ý niệm xấu vừa dâng lên, đừng suy nghĩ hoài về nó để nó có cơ hội đâm chồi nảy rễ thì khó mà xả ra lắm lắm.

Ai đó đã nói cuộc đời là một tấm gương, mình cười với nó thì nó cười với mình, nhăn với nó nó nhăn với mình... Sao Khuê thấy đúng y chang. Sáng nào thức dậy vui vẻ chọc cười con khi già bên cạnh bằng cách đọc thơ cho chàng nghe thì ngày hôm đó vui vẻ, bước chân vào chỗ làm mà cau có là y chang gặp chuyện bực mình. Quý vị không tin thì thử thí nghiệm xem sao, bảo đảm là đúng 100%.

Quý vị thân mến của Sao Khuê ơi, những dòng chữ mà Sao Khuê viết gửi đến quý vị thật ra là những lời Sao Khuê nhắn nhủ cho chính mình, chẳng qua đi một mình thì buồn nên Sao Khuê phải tìm bạn đồng hành để mai kia một nợ đến khi phải làm độc hành nữ hiệp đi tuốt luốt về nơi xa xăm thì chỉ đi một mình chứ còn rủ rê ai được nữa cơ chứ...Quý vị thực hành được thì giúp cho Sao Khuê coi như ...làm phước

Mà nè, quý vị có thấy hai chữ T thật ra không phải Tình Tiền đâu mà là Tình thương, là Tha thứ để được Thành Thới, Thành thật để được Thông Thả, Tỉnh Tâm để đạt được thánh Thiện... Xin mời quý vị cùng hát với Sao Khuê bài ca Tuổi Vàng:

Tuổi vàng

Sao Khuê-Nguyệt Cẩm

Mây vẫn bay và thời gian vẫn trôi. Ngày nào bé bỏng trong nỗi
Em có hay, cuộc đời như lá bay. Ngày nào tóc xoa thơ ngây

Mà nay tóc bạc da mồi Ngày nào còn khỏe như voi Mà nay đau nhức
Mà nay tàn tạ rã rời Ngày nào chạy nhảy tung tăng Mà nay gầy chổng.

tới bởi tới bởi. Cuộc đời là giấc mơ thôi, giấc mơ thôi, giấc mơ tuyệt đẹp người
Ơi chào! Cuộc đời Cuộc đời là giấc mơ thôi, giấc mơ thôi, giấc mơ tuyệt đẹp người

ơi. Sóng gió đã qua rồi, Nhục vinh cũng trải hết rồi. Bây giờ là lúc nghỉ
ơi. Sóng gió đã qua rồi, Nhục vinh cũng trải hết rồi. Bây giờ là lúc nghỉ

ngồi, nghỉ ngồi. Du lịch khắp nơi. Hợp bạn vui chơi.
ngồi, nghỉ ngồi. Du lịch khắp nơi. Hợp bạn vui chơi.

Tâm lành, thánh thơ Yêu con, yêu cháu, yêu người, yêu đời. Ta yêu tất cả cuộc
Tâm lành, thánh thơ Yêu con, yêu cháu, yêu người, yêu đời. Ta yêu tất cả cuộc

đời. Cuộc đời tuyệt vời bạn ơi
đời.